

Tribuna școlii

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ

Anul II Nr. 56

Simbătă 15 iulie 1972

16 pagini — 1 leu

Scoala românească întâmpină Conferința Națională a partidului cu noile promoții de absolvenți, cu bilanțul realizărilor din activitatea productivă, cu hotărîrea de a nu precupeți nici un efort pentru a îndeplini sarcinile partidului, pentru a răspunde chemărilor tovarășului Nicolae Ceaușescu

ȘCOALA

În cuvîntul său la Conferința extraordinară a organizației municipale de partid București, tovarășul Nicolae Ceaușescu a demonstrat încă o dată că este eficientă numai acea abordare a viitorului care pornește de la om și-l are permanent în vedere, ca scop fundamental al său; a clădi o lume umană, așa cum ne-am propus și ne străduim s-o facem, înseamnă a pune omul drept premisă majoră a tuturor raționamentelor noastre politice.

Dar, se știe de mult, omul nu este și nu poate să fie privit ca o abstracție; el este produsul realității sociale și, în modul cel mai direct, expresia materializată a școlii.

Școala, această instituție care intervine fundamental și hotărîtor în procesul formării noastre ca ființe sociale avînd o anumită atitudine față de viață, își are rațiunile și-și limpezește scopurile în rațiunile și scopurile societății întregi; or, în ceea ce ne privește, tocmai în virtutea imperativelor umane care ne definesc ca obște, socotim determinanți pentru dezvoltarea economică, modernizarea și sporirea eficienței muncii sociale, pe progresul în cunoaștere și acțiune, în vederea propășirii întregii noastre națiuni socialiste.

În planul pregătirii individuale aceste exigente înseamnă pe fondul general al spiritualității cetățenești înaintate, cultură tehnică, conștiință structurată conform liniilor de forță ale raționalității aplicate, dorința de obiectivare prin valori durabile, voința de a produce, de a clădi, de a făuri.

Construim socialismul muncind și luptînd într-o lume a revoluției tehnico-științifice, într-o epocă a

Ian Perianu

(Continuare în pag. a 15-a)

Raportăm partidului

• În 1960 fiecare al șaselea cetățean al României era elev sau student. În 1972 fiecare al cincilea cetățean al României este elev sau student. În 1975 fiecare al patrulea cetățean al patriei noastre va fi elev sau student.

• În procesul de sincronizare a învățămîntului cu cerințele dezvoltării socialiste, legarea școlii de producție reprezintă un obiectiv esențial. Astăzi în învățămîntul românesc funcționează 13.000 de ateliere-școală și 5.600 de loturi, ferme și cîmpuri didactice.

• Valoarea producției globale realizată în atelierele școlare în învățămîntul generat și licee în anul școlar 1971/1972 este de 63 milioane lei din care: 26 milioane produse contractate cu întreprinderi, 20 milioane produse pentru autototare, 17 milioane produse pentru valorificare.

• Unitățile de învățămînt superior și institutele de cercetare ale Ministerului Educației și Învățămîntului au încheiat în 1970 peste 800 contracte de cercetare în valoare totală de 50 milioane lei, în 1971 aproape 1.100 contracte în valoare de 105 milioane lei, iar în 1972 1.100 contracte în valoare de 122 milioane lei.

• 80 la sută din unitățile școlare de cultură generală sînt patronate de întreprinderi industriale și agricole.

• Din cei 320.000 de elevi ai învățămîntului profesional, tehnic și liceal de specialitate, 135.000 fac instruirea practică în ateliere-școală, iar 185.000 în întreprinderi economice.

• Potențialul de cercetare al învățămîntului este constituit din 13.500 cadre didactice și 1.666 personal de cercetare. În 1972 au fost abordate 130 de teme de cercetare cuprinse în plan de stat nominalizat și 656 teme cuprinse în plan de stat nenominalizat.

Legile cetății

Străini din cei mai felurii se întrebă tot mai des și ne întrebăm și noi: cum a fost posibil ca, în ciuda vitregiilor istoriei, a atîtor valuri de barbari ce peste noi trecut-au, a atît de mari imperii ce în jurul nostru s-au întins, în ciuda atîtor amenințări, să păstrăm glia, graiul și portul strămoșesc?

Răspunsul este simplu: dreptatea a fost mereu de partea noastră și noi de partea dreptății. Crezînd în nemurirea ei, noi ne-am unit cu dreptatea și am apărut și codrii și riurile lor, dar mai ales ne-au avantajat moravurile noastre tari. Obiceiuri simple, moștenite din bătrîni, ce concentră în ele adevăruri îndelung verificate, au fost legile noastre nescrise în care am crezut și pe care le-am respectat cu sfințenie. Omenia, această trăsătură fundamentală a sufletului românesc, această lege unică întregului neam, a constituit suportul organizării noastre interioare, cheia de boltă a tuturor relațiilor noastre sociale. Nici exploatarea cu tot cortegiul ei de vicii și nedreptăți și nici influențe străine nu au alterat acest mod de viață și de gîndire. Și ce este și mai semnificativ, poporul român a aplicat omenia și în relațiile cu alte neamuri. Bărnuțiu, Avram Iancu, Bălcescu cer dreptate pen-

tru toate popoarele și propun ca principiu al relațiilor dintre ele, conviețuirea pașnică.

Revoluția socialistă a curățat în mare măsură casa noastră de multe apucături nedemne. Ceea ce mai întîlnim pe ici pe colo sînt niște rămășițe ce vor dispărea prin hotărîrea și perseverența noastră, mai ales dacă vom ști să săpăm la rădăcina lor, să luăm măsuri hotărîte și să nu ne mulțumim cu vorbe și simple campanii.

Cu legile strimbe ale orînduirii bazate pe exploatare, noi am terminat repede și ușor, pentru că poporul român — cînd spun popor mă refer la masa celor ce-și cîștigau existența cu sudoarea frunții lor — nu le-a considerat niciodată ca ale lui și în consecință nici nu le-a recunoscut și respectat.

Dacă cercetăm istoria, vedem că epocile de glorie și prosperitate ale popoarelor sînt tocmai cele în care demosul era disciplinat prin legi drepte și condus prin înțelepte guvernări. Trăinicia națiunilor rezidă în trăinicia legilor, în tăria moravurilor și stricta lor respectare de către toți membrii societății. Dacă în orînduirile bazate pe exploatare acest deziderat nu se putea atinge din cauză că legile expr-

Pavel Suian

(Continuare în pag. a 11-a)

DELEGATĂ

LA CONFERINȚA

PARTIDULUI

Am întrebă-o pe profesoara Aspasia Vasiliu cu ce sentimente pleacă la acest înalt Forum al înțelepciunii și acțiunii.

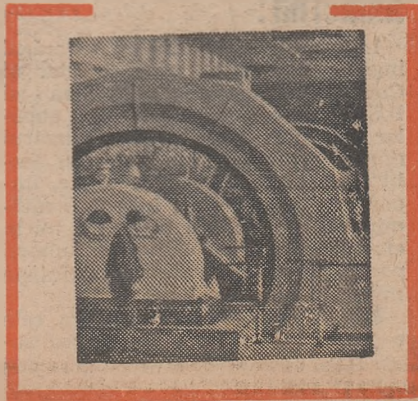
— Cu sentimentul că mă duc la izvoarele vieții! De acolo ne vom întoarce toți, ca întotdeauna, invigorați și hotărîți să împlinim și mai mult imaginea de frumusețe și prosperitate a patriei.

— Ați scris uredată poeme, tovarășă profesoară?

— Poemul țării, laolaltă cu oamenii țării. În 1958 primea conducerea celui mai mare liceu din orașul Ploiești. Profesoară emerită, pasionată a disciplinei predate (limba și literatura română), organizatoare și îndrumătoare excelentă a procesului instructiv-educativ, comunistă Aspasia Vasiliu a făcut din unitatea în fruntea căreia se află o școală cu nume de răsnet.

Deputată în Consiliile municipale și județean, membră în biroul Consiliului național al Societății de Științe Filologice, membră în Consiliul Național al Frontului Unității Socialiste din R.S.R., directoarea Liceului „I. L. Caragiale” din Ploiești își ilustrează, în toate aceste ipostaze, calitatea de luptător neobosit pentru cauza partidului, în rîndurile căruia se numără cu cinste.

Hristu Căndroveanu

ACCENTE

Un poem al îndemînării și fanteziei: Expoziția „Minitehnicus- '72“

Aici nu știi ce să admiri mai mult: înviațivitatea copiilor, talentul lor, cunoștințele multiple din domeniul electronicii, mecanicii, electricității, acusticii, acumulate la o vîrstă așa de fragedă?

Între miile de expozite, executate de pionieri de pe întreg cuprinsul țării, individual sau în grupuri, celor două jurii — unul format din oameni vîrstnici, personalități marcante, altul format chiar din copii — le-a fost desigur greu să decidă. Într-adevăr, care obiecte să le selectezi pentru premiere, cînd aproape fiecare din cele expuse ar merita o distincție?

Iată, de pildă, galea robotului. Robotul „Iliuță“, conceput și realizat la cercul de electronică aplicată al Casei pionierilor din Piatra Neamț, vine spre tine cînd îi rostești numele. Un alt robot, executat de pionieri din Sibiu, clipește din ochi și... plinge cînd te răsfești mai tare la el. Un altul... Dar spațiul nu ne permite. Radioreceptoare și televizoare de diverse forme și tipuri, orgi electronice, alte aparate muzicale — sînt rod al fanteziei bogate și al unei tehnici bine stăpînite de micii meșteri-mari, în care frumosul se îmbină armonios cu utilul. Un aparat de radio e montat într-o...veioză sculptată, altul — într-o carte, pe coperta căreia, dacă apeși ceva mai tare, se schimbă alternativ trei lungimi de undă.

În alt sector al expoziției, facem cunoștință cu aparate care ajută procesului instructiv: hărți electrice, retroproiectoare, memoratoare, un aparat pentru învățarea alfabetului Morse fără profesor etc. Mai atrag atenția în mod deosebit, tocmai pentru aplicabilitatea lor practică: un aparat de detectat incendii, o mașină de modelat mase plastice, dispozitivul cibernetic pentru irigație, un dispozitiv automat pentru ferma zootehnică.

Dar sectorul de jucării? Dar sala imensă cuprinzînd zeci de nave și aeromodele?

Expoziția „Minitehnicus-72“ demonstrează, o dată în plus, un lucru cert: că în țara noastră, copiii au toate condițiile de a-și pune în practică iscusința, talentul și îndemînarea. Din expoziții de azi, vor crește, fără îndoială, inventatorii, oamenii destoinici de mîine.

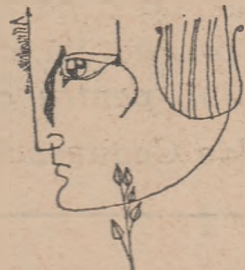
R. Dumitrescu

Simpozion

Înstruirea practică în învățămîntul profesional tehnic și liceal de specialitate a constituit tema unui simpozion organizat recent de Centrul de cercetare pedagogică și de perfecționare a personalului didactic din învățămîntul profesional și tehnic (CEPEIT), manifestare consacrată Conferinței Naționale a P.C.R. și celei de a XXV-a aniversări a republicii.

Cuvîntul de deschidere a simpozionului a fost rostit de ing. Vasile Alexandrescu, adjunct al ministrului educației și învățămîntului. În continuare, în cadrul lucrărilor pe secții, au fost prezenta-

te numeroase comunicări de către cercetători, directori și cadre didactice din școlile profesionale, liceele de specialitate și școlile tehnice din întreaga țară. Au fost abordate probleme privind organizarea instruirii practice, orientări și realizări în domeniul producției școlare, autodotarea laboratoarelor și atelierelor prin

producția școlară, practica în atelierul-școală și fermele didactice, integrarea în producție a elevilor etc.

Simpozionul a constituit un bun prilej de popularizare a unor noi direcții în instruirea practică a viitorilor muncitori și tehnicieni, un larg schimb de experiență.

I. Pop

Excursie de documentare

Vacanța oferă și slujitorilor școlii numeroase condiții de recreare și documentare. Zilele trecute, s-au întors dintr-o frumoasă excursie, 130 de cadre didactice care, la inițiativa Uniunii Sindicatelor din învățămînt, știință și cultură, au străbătut câteva sute de kilometri prin țară. Alcătuit din profesori, învățători și educatoare care au obținut în acest an școlar rezultate deosebite în activitatea pro-

fesională și obștească, grupul de excursioniști — între care se găseau multe cadre didactice din școlile satești — a înscris în itinerarul său două trasee dintre cele mai pitorești și mai reprezentative pentru peisajul geografic, istoric și industrial din țara noastră. O grupă, trecînd prin Pitești și Cralova a ajuns la Cheile Oltețului pînă la Deva și de aici la Porțile de Fier, iar cealaltă de la Tulcea pînă în inima Deltei. Amîndouă traseele au constituit, prin bogăția celor văzute, o adevărată școală de documentare.

Cîteva impresii comunicate fugăr la întoarcerea în Capitală sînt în măsură să confirme acest lucru.

— Obiectivele industriale vizitate, pitoreștile locuri în care am poșisit, organizarea bună a excursiei — ne-a spus prof. Ioniță Drucic, de la Școala generală din comuna Boghești, județul Vrancea — ne-au prilejuit momente de puternică emoție, de reîmprospătare a cunoștințelor noastre. Vreau să mulțumesc și pe această cale celor care au organizat excursia și doresc ca astfel de acțiuni să devină o tradiție în activitatea Uniunii Sindicatelor din învățămînt, știință și cultură.

Oana Andreescu

PRO ȘI CONTRA

Pregătim cadre pentru o economie modernă!

În cadrul interviului cu tovarășul inginer Ilie Cișu, prim-secretar al Comitetului județean Prahova al P.C.R., președintele Consiliului popular județean, publicat în numărul din 24 iunie a.c. al „Tribunei școlii“, s-a abordat, printre altele, importanta problemă a legării învățămîntului de viață, a integrării lui în efortul general al oamenilor muncii pentru făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate.

Întrucît legătura cu practica este o problemă esențială pentru realiza-

rea unui învățămînt eficient, de înaltă ținută științifică, doresc să-mi spun părerea cu privire la cîteva aspecte ale ei, ridicate în interviul menționat.

Una din căile orientării școlii noastre socialiste spre o cît mai rodnică participare la acțiunea de pregătire a cadrelor necesare tuturor sectoarelor de activitate o constituie crearea și dezvoltarea liceelor de specialitate. Așa cum se prezintă în interviu, în județul Prahova, ca și în restul țării, în prezent „raportul dintre liceele de cultură generală și cele de specialitate tinde să se apropie de unu pe unu“, iar „numărul elevilor cuprinși în învățămîntul profesional și de specialitate depășește cu peste 50 la sută pe cel al elevilor cuprinși în liceele de cultură generală“. Aceasta e situația de fapt, astăzi. Este, fără îndoială, un progres, dar trebuie să arătăm că sîntem încă departe de ceea ce este necesar pentru a realiza o contribuție sporită a învățămîntului la asigurarea fluxului normal al pregătirii și reînnoirii forței de muncă a țării. În acest sens raportul de „unu pe unu“ între liceele de specialitate și cele de cultură generală nu este satisfăcător. De altfel, în cuvîntarea rostită recent la Conferința extraordinară a organizației municipale de partid București, tovarășul Nicolae Ceaușescu a indicat cu claritate că trebuie să trecem la realizarea unui raport mai bun al liceelor de diferite specialități, corespunzător necesi-

tăților dezvoltării societății, dînd tineretului pregătirea de care are nevoie în viața socială.

Sarcini de excepțională însemnătate stau în fața noastră în ce privește apropierea de viață a liceului de cultură generală, pentru că, așa cum a subliniat secretarul general al partidului, actualul sistem al acestui tip de școală, nu mai corespunde condițiilor și cerințelor societății moderne.

În această ordine de idei, așa cum se menționează în interviu „relația școală-întreprindere este nu numai imperios necesară, dar și perfect posibilă“ și cazul județului Prahova constituie un bun exemplu. Patronarea școlilor de către întreprinderi constituie, desigur, un aspect cheie al acestei relații și în anul școlar 1971—1972, s-au obținut realizări notabile în această privință. Noi, care lucrăm efectiv în școală, simțim însă nevoia ridicării acțiunii de patronare la un nivel superior, corespunzător indicațiilor conducerii partidului. Bunăoară, se simte nevoia unei renominalizări a întreprinderilor care patronază școlile, asigurîndu-se, pentru marile instituții de învățămînt, patroni, care să poată utiliza imensa forță de muncă pe care aceste unități le-o pot pune la dispoziție. Cum arăta tovarășul Nicolae Ceaușescu „fiecare întreprindere mare poate să patroneze un liceu și cîteva școli de 10 ani“. În realitate însă, numeroase licee

Ne scriu corespondenții voluntari

Munca productivă perfecționează procesele psihice

Activitatea desfășurată de elevii în unitățile de producție agricolă și industrială, în brigăzile de muncă patriotică, în atelierul școlar se soldează — după cum noi, profesorii înșine putem constata — cu perfecționări multiple în planul proceselor psihice și, ca urmare, în atitudinea față de învățatură în general, în comportamentul fiecărui tînar.

Cîteva spicuri din materialul faptic pus la dispoziție în acest sens de rețeaua învățămîntului de cultură generală din municipiul Tr. Măgurele. La Școala generală nr. 3 din Tr. Măgurele, în perioada 1963—1970 (cînd nu se introdusese obiectul instruirii tehnico-productivă) au existat 58 de elevi corigenți (10%) la finele anului școlar, din care, în urma examenelor din toamnă, au promovat 30, rămîind repenți 28 (4,8%); după numai un an de la introducerea instruirii tehnico-productive, numărul corigenților s-a redus la 3,6 și al repenților la 1,2%. Totodată dispar buchiseala, memorizarea forțată, răspunsul mecanic și cîștigă teren studiul metodic, gîndirea logică izvorîtă din efortul muncii, răspunsurile verificate de inteligența miinilor. În plus, elevii care în anii trecuți mai constituiau niște „cazuri deosebite“ pentru școală, sub imboldul muncii productive, și-au restructurat concepția despre viață și societate. Ei au început să aprecieze și să caute satisfacțiile date de rezultatele valoroase în muncă. Astfel, la Școala generală nr. 1 Tr. Măgurele, după ce au fost reorganizate atelierul și s-a trecut la desfășurarea activității productive, finalizată în produse valorificate prin comerț, s-a stat frecvența elevilor la toate obiectele s-a îmbunătățit considerabil. De la 40—50 absențe zilnice (5%), s-a ajuns la 10 — 12 (1%). Activitatea în cadrul instruirii practico-productive a transformat caracterul elevilor, le-a călît voința. Au început să dispară timizii, elevii care aveau temeri că nu pot realiza singuri un lucru, chiu-langii.

Activitatea practico-productivă a constituit și cel mai important ghid în orientarea școlar-profesională, așa putea zice că a avut în acest sens rolul hotărîtor.

Ștefan Nicolae

sînt patronate de unități economice mici. După părerea noastră, pregătirea tehnico-productivă a elevilor trebuie să se realizeze în contextul procesului general de modernizare, atît a economiei noastre naționale, cît și a învățămîntului. Nu atelierul de artizanat, cusături, croitorie sînt cele de care au nevoie în primul rînd școlile, și cu atît mai mult întreprinderile, ci acelea care să pregătească elevii în meserii caracteristice economiei moderne. Semnalăm cu acest prilej și opinia, cel puțin ciudată, a celor care consideră că nu se poate include în cadrul activității tehnice, productive pregătirea elevilor în domeniul tehnicii de calcul electronic, al conducerii auto etc., pentru motivul că nu ar aduce beneficii.

Este timpul să se înțeleagă că scopul final al acestei activități este, pe de o parte, pregătirea absolvenților pentru viață, pentru muncă, iar pe de alta, asigurarea schimbului de mîine în ce privește forța de muncă pentru toate sectoarele economiei moderne din țară. Școlile și întreprinderile sînt deci deopotrivă interesate să confere relației dintre ele noi valențe instructiv-educative, să-i îmbogățească conținutul și să stabilească cele mai potrivite forme de colaborare în interesul temeiniciei pregătirii atît teoretice, cît și practice, a generațiilor tinere.

Ion Dragu

PE ȘANTIERELE MUNCII PATRIOTICE

Microdialog CU „brigadieri“

În curtea Liceului „George Călinescu” din Capitală trei camioane pline cu 150 fete și băieți purtând toți acum, în zilele de vacanță, numele de brigadieri, sînt gata de plecare. Direcția: comunele Măgurele și Bragadiru.

— Ce faceți acolo, îl întreb.
— O treabă ușoară și plăcută: culegem roșii și copilim la vie, răspunde o fată. Am fost acolo și zilele trecute și, pentru că oamenii au fost mulțumiți de noi, ne așteaptă și azi.

— Ați cules pînă acum multe roșii?

— Să vă spună Adriana că-i cea mai bună matematiciană.

— Exact nu știu, dar, citeva sute de lădițe, tot am strîns. Astăzi vrem să facem treabă mai bună. Mai ales că vom lucra și în vie, răspunde din mijlocul unui grup Adriana Buzatu, matematiciană.

— Eu zic ca fetele să lucreze la roșii și băieții, la vie. Parcă-i totuși o treabă mai de „bărbați”, își dă părerea Viorel Roiban.

— Bună idee, îl aprobă citeva zeci de glasuri de „bărbați”, firește.

Aflu că Viorel Roiban și prietenii săi prezenți acum alături de el, Gheorghe Burdă și Aurel Stan, sînt vechi brigadieri, cu experiență bogată și frumoasă în activitatea patriotică. Au muncit pe citeva șantiere ale tineretului din Capitală, pe cîmpurile cîtorva cooperative agricole de producție și I.A.S.-uri.

— După ce încheiem treaba aici, aș vrea să plecăm pentru un timp undeva pe un șantier din țară. Munca-i mai grea, dar satisfacțiile sînt mult mai mari. Pui mina pe tîrnăcop și simți că ai putea dărîma munții. Și pe urmă, tinerii aceia, din toată țara, care se adună și pe care-i cunoști, cu care te împrietenești... E grozavă viața de șantier, ce mai.

Îl ascult pe liceanul Viorel Roiban, îmbrăcat acum în albastră salopetă de brigadier și deslușesc în spusele lui sentimentele miilor de elevi ai patriei noastre care acum, în zilele premergătoare unui mare eveniment, au împinzit țara dărîind patriei, partidului toată energia și pasiunea vîrstei lor.

M. Robea

Un milion de lei realizați prin activitatea patriotică a elevilor

De curînd, la I.A.S. Vetrișoara, județul Vaslui, primele șase brigăzi de muncă voluntar-patriotică ale elevilor uteciști de la liceele „Al. I. Cuza” și „Mihail Kogălniceanu” din Huși, adunate în careu, au înălțat, pe cartagul taberei, drapelul patriei, marcînd deschiderea celui mai mare șantier pentru irigații al tineretului din județ. Acest complex de irigații va însuma o valoare totală a muncii

manuale și mecanizate de 9 144 000 lei, din care peste un milion de lei va fi realizat prin munca patriotică a elevilor. Aici, vor lucra peste 1200 de elevi în șase serii și vor efectua un modern și complex sistem de irigații alimentat prin canale deschise pe 1200 ha, metoda de udare fiind aspersiunea prin antene de azbociment cu agregate semifixe și aripi de ploaie montate la hidranți.

Peste 10 000 m.c. pămînt vor fi săpați pentru realizarea terasamentului celor 7.400 m.l. de canale deschise.

Vacanța de vară, un adevărat trimestru IV al muncii, este și în județul nostru un vast șantier unde vor lucra peste 12 500 de elevi — iată răspunsul școlii la chemarea tuturor comuniștilor de a întâmpina cu noi succese Conferința Națională a partidului și aniversarea proclamării republicii.

Își construiesc propria sală de sport

În zilele acestei vacanțe, în fiecare dimineață, pe ulițele comunei Mărgărita din județul Bihor, trec grupuri de elevi ai Liceului de cultură generală din localitate. Îmbrăcați în salopete de brigadieri, ei se îndreaptă spre noul șantier deschis în comună: sala de sport a școlii. Aici, constituiți în brigăzi de muncă conduse de muncitori calificați, tinerii constructori participă la toate lucrările de construcție: au turnat fundația clădirii, acum înalță zidurile, apoi acoperișul, iar la urmă vor executa tenchuirea și zugrăveala. Firește, în primele rînduri sînt sportivii școlii, pasionații baschetbaliștii, voleibaliștii și handbaliștii care se vor mindri anul acesta cu o frumoasă și spațioasă sală de sport. Fiecare așteaptă cu nerăbdare momentul inaugurării și se gîndește, de pe acum, la primele meciuri și campionate pe care le vor organiza.

Pentru ea satul lor să fie cel mai frumos

Elevii Școlii generale din comuna Boiu-Mare se află în întrecere pentru înfrumusețarea comunei natale. Îi întîlnești pretutindeni în diferite

locuri de muncă: la plantarea și îngrijirea răsadurilor de flori, la lucrările de întreținere a pomilor, la amenajarea curții școlii. De curînd, în această comună s-a terminat construcția unui frumos magazin universal. Primii care au venit aici, să degajeze terenul, să-l niveleze și să sădească flori au fost acești mici gospodari, dornici ca satul lor să fie unul din cele mai frumoase din județul lor. Maramureș, și din țară.

● 360 000 de elevi din școlile de cultură generală, licee, școli profesionale și agricole din întreaga țară sînt cuprinși vara aceasta în activități patriotice în întreprinderi și instituții industriale și agricole, pe șantiere, la construirea de școli, de drumuri și căi ferate.

● În 540 de tabere și puncte de lucru, elevii din județele Bihor, Constanța, Galați, Ialomița, Prahova, participă la strînsul recoltei și la efectuarea unor lucrări agricole.

● Elevii din județele Alba, Bihor, Cluj, Hunedoara, Maramureș, Sălaj și Vilcea lucrează în aceste zile, în 106 tabere de muncă patriotică, la întreținerea plantațiilor, la strîngerea fructelor de pădure și la lucrări în pepiniere. Alături de ei, elevii din cele 78 de tabere și puncte organizate în țară participă la strîngerea plantelor medicinale din flora spontană.

● 13 000 de elevi participă la sortarea și prelucrarea legumelor și fructelor în fabricile de conserve și la centrele I.L.F.

● În cele 84 de șantiere ale tineretului din județele Bihor, Dolj, Ialomița, Olt, Arad, Mehedinți, Vaslui, elevii execută lucrări de desecări și îndiguiri.

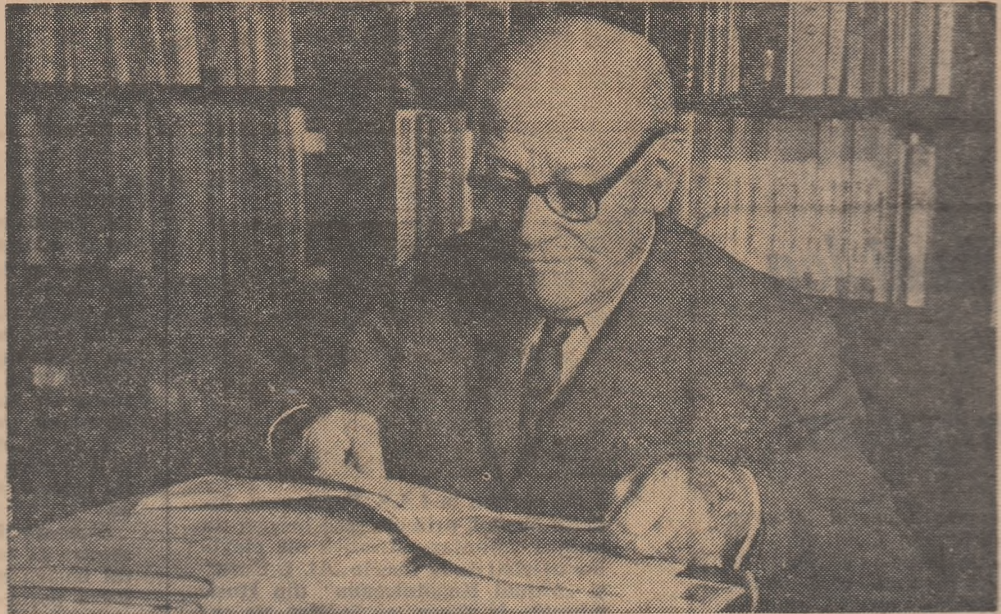
● 17 000 de elevi și studenți din 200 de localități de pe cuprînsul țării, vor participa timp de 15—20 de zile la construirea de școli, internate, săli de sport, cămine culturale, obiective turistice și de agrement.

● 9 000 de elevi și studenți participă în aceste zile ale vacanței la construirea de drumuri și căi ferate. Iată citeva din locurile lor de muncă: Magistrala București-Pitești, triajul din Tirgoviște, drumurile naționale Minicui-Prahova, Oltenița-Giurgiu, Țigănești-Ploiești, Nucet-Petru Groza, Cîmpeni-Alba Iulia, Bumbesti-Livezeni.

● Pasionații arheologi participă, în 4 tabere de profil organizate în județele Constanța și Tulcea, la săpături arheologice.

„CLASA E VIE, TRĂIEȘTE, SE MIȘCĂ“

Interviu cu prof. univ. Mihail Cruceanu

— Sinteți membru al Partidului Comunist Român încă de la înființarea acestuia. Vă rugăm să ne spuneți în ce împrejurări ați luat contact cu mișcarea muncitorească?

— Nu am găsit pe vremea aceea nici un partid care să-mi dea garanția luptei pentru a asigura un viitor frumos țării. Aveam acea „năivitate” — fiindcă așa era considerat acest crez patriotic de politicienii vremii — să caut calea care ducea către acest viitor. Apoi, am avut ocazia să-i cunosc pe revoluționarii ruși și Marea Revoluție Socialistă din Octombrie 1917. Într-o zi, eram la Craiova, m-am dus în sala muncitorească din strada Copertari. Mai erau în bănci vreo 10—15 persoane. Am vrut să văd ce-i preocupă pe acești muncitori, crezând că nimeni n-o să mă bage în seamă și că nimeni nu are să mă cunoască. A început o ședință. La masa vorbitorilor a apărut un tânăr cu o față foarte plăcută care a început prin a spune tovarășilor din sală că printre ei se află fiul doctorului Cruceanu, „care a fost un părinte pentru noi, muncitorii” și că „ne pare bine că vin între noi asemenea oameni care nu au nici un fel de pată politică”. Am fost mișcat și m-am ridicat spunând că nu cunosc nimic din doctrina socialistă și comunistă. Mi-au dat cărți, între altele, „Ce vor socialistii”, rezumatul primului volum al Capitalului de Cafiero și vreo două broșuri care vorbeau despre Internaționalele a II-a și a III-a. Le-am mulțumit și am plecat acasă. După o săptămână de lectură, toate concepțiile mele despre societate și evoluția ei erau răsturnate. Această transformare în mentalitatea mea m-a uluit. Trăiam într-un fel de febră. Când i-am povestit lui Sașa Dobrogeanu despre această întâmplare, mi-a spus că a trecut și el prin asta. Mai târziu m-am oferit să țin conferințe. Au venit sute de muncitori să le asculte și trebuie să precizez că așa-zisele fabrici din Craiova erau niște ateliere cu 50—60 de muncitori. Și, așa, m-am văzut înconjurat de dragostea muncitorilor, după cum înainte eram înconjurat de respectul copiilor în școală. Apoi, am fost delegat la Congresul de afiliere la Internaționala a III-a și de creare a Partidului Comunist Român. Partidul s-a creat prin voința și sacrificiul maselor de muncitori organizați și neorganizați. De aceea, influența partidului, după ce a luat naștere, a fost foarte mare.

— Din cite știu aveți formație de jurist. Cum se explică faptul că ați optat pentru cariera de profesor?

— Eu am debutat în viață ca scriitor, încă de la vârsta de 14—16 ani. M-am format în cercul Macedonski și înscriindu-mă la Universitatea, la Facultatea de litere, am devenit elev al lui Densusianu și colaborator la revista „Viața nouă”. Dreptul l-am urmat pentru a satisface dorința tatălui meu. În această profesie, am rămas însă mereu un amator, deși am avut satisfacții reale și în cariera de avocat. În avocatură, îmi plăcea pledoaria. Cariera

de profesor mi-am început-o ca suplinitor pe vremea când eram student, fiindcă aveam o situație materială destul de modestă. La început, nu eram atras de această profesie. Deseori, profesorul din mine se socotea elev. Orele de clasă mă oboseau grozav fiindcă înțelegeam să lucrez cu tot tineretul din jurul meu, cu toată clasa. Se pare că, pînă la urmă, m-a biruit o adîncă simpatie pentru copii. Școlarul din mine, care nu dispăruse cu totul, înțelegea foarte bine frământările și năzuințele copilului din fața mea. Și toate acele neplăceri pe care le înfîltnisem în viața mea de școlar și pe care nu le uitaseam, căutam să le evit pentru a-i ocroti pe elevii mei. Asta nu înseamnă că i-am scutit de o muncă disciplinată și rațională. Dar, la toate greutățile eram alături de ei.

— Cunoașteți școala contemporană. Cum o apreciați?

— O cunosc mai puțin, dar îndeajuns ca să pot aprecia faptul că în școala contemporană profesorul e ținut să aibă și în vorbe și în fapte acea purtare care să facă din el un model de activitate umană. În școală nu se mai spun vorbe urite, copiii nu mai sînt umiliți, nu mai sînt bătuți. Dar sînt și scăderi care mai dăinuie din școala veche. Astfel, am constatat că se mai face interogarea copilului scoțindu-l la tablă împreună cu un grup de 3—4 inși, restul clasei rămînînd să facă ce vrea. Asta este urmarea unei pregătiri pedagogice defectuoase în facultățile de specialitate. A cunoaște materia e una. A ști s-o predai este alta. I-am spus-o și ministrului educației și învățămîntului, tovarășului Mircea Malița. Viitorilor profesori nu li se arată nicăieri sistematic cum să predea. Cu alte cuvinte, nu avem seminarii pedagogice bine organizate cu elevii și profesori care cunosc metode de predare și la care să asiste toți viitorii tineri profesori. De aceea, mai avem încă elevi care nu învață, elevi răi și obraznici. Eu nu am avut niciodată astfel de elevi.

— Cum ați reușit?

— Ocupîndu-i tot timpul. Dacă rămîn neocupată, elevii își caută singuri preocupări, caută să vorbească, să glumească, să se distreze între ei cum știu.

— Altfel spus, concentrați atenția întregii clase. Care este secretul?

— Foarte simplu. Întrebarea nu o adresam unui singur elev, ci întregii clase. Nici unul dintre ei nu știa care din ei urma să răspundă. După o clipă de gîndire, mă pomeneam cu 10—15 miini ridicate. Asta înseamnă că toți elevii fuseseră preocupați să caute răspunsul la întrebarea mea. Dacă răspunsul primit nu era corect sau complet, apelam și la ceilalți elevi. Nu ai idee ce frumos e! Aproape îți pare rău că nu ești școlarul. Uite că sar de la una la alta. Eu am făcut acum 10—12 ani lecții la clasele elementare și au venit niște institutori la mine să vadă cum se descurcă un universitar la clasele mici. M-am descurcat. La

urmă, o fetiță din clasă a venit lingă mine și mi-a spus: „Să mai veniți pe la noi, tovarășe scriitor”. În această calitate fusesem prezentat. Copiii, dacă i-ai înțeles, te răsplătesc, cu duioșia, cu sufletul lor sensibil.

— Cît timp ați fost profesor?

— La elevii de liceu am fost 36 de ani și la Universitate aproape 14. În total, vreo 50 de ani. Dacă îi ocupi tot timpul pe elevi, nu ai dezordine în clasă. Dar trebuie să știi cum să faci. Clasa trăiește, e vie, se mișcă. Nu trebuie văzută ca o masă amorfă, cum fac acei institutori care comandă elevilor să pună mîinile pe bănci sau la piept, ca în cunoscuta piesă „Institutorii”. Doar nu lucrezi cu un automat. Nu trebuie să gonim viața și preocupările de viață din copii. Să ne bazăm pe curiozitatea lor. Dar trebuie să știi cum să le deștepți curiozitatea. Dacă știi să exploatezi această curiozitate, te urmăresc cu cea mai mare plăcere, plăcere care se răsfrînge și asupra ta.

— E adevărat, instrucția prost concepută distruge uneori tocmai acest element indispensabil pentru succesul ei, curiozitatea elevilor.

— Îi îndepărtează și-l dezgustă de școală împingîndu-i să învețe de la alții ceea ce ar trebui să învețe în școală. De la alții, care nu au nici pregătirea, nici căderea să facă educație. Și apoi, ne mai mirăm că unii dintre copii sînt răi. Ei nu au fost răi. I-am lăsat noi să fie înrăiți de alții. Pe de altă parte, profesorul nu are nici autoritate asupra copiilor dacă nu înțelege viața lor. Cînd are autoritate, trebuie să știe s-o întrebuințeze. El nu trebuie să fie o povară pentru copil, ci să știe să-l mobilizeze pentru activitatea care îl așteaptă în viață. De asemenea, trebuie să ne ferim să dăm copiilor mai mult decît pot ei cuprinde pentru o lecție. Exigența profesorului nu este o calitate în cazul acesta, fiindcă, la orice greutate a elevului, profesorul trebuie să fie alături de el ca să-l ajute s-o înlăture. Astfel se va bucura de încrederea copiilor și îi va putea îndruma mult mai ușor spre o muncă utilă. Pe copil, nu trebuie să-l umilești. Trebuie să-l înveți să spună adevărul. Dar ce ne facem cu cei care îi pedepsesc pe elevi tocmai pentru că au spus adevărul? Copilul are o logică simplă, dar sigură. Dacă spun drept, sînt pedepsit. Deci voi minți. Cînd, în școlile în care funcționam se întimpla vreun fapt demn de pedepsit și nu se găsea făptașul, veneau la mine și mă rugau „Căutați-l dumneavoastră, fiindcă cu dumneavoastră sînt sinceri”. „De acord — spuneam eu — dar pedeapsa o voi da tot eu.” Adevărata îndrumare în educație o găsești în propria ta dragoste pentru copii. Să nu se facă profesor cel ce nu iubește copiii fiindcă asta este o crimă față de ei. Profesorul trebuie să facă o plăcere din învățatură. Nu am avut niciodată să mă plîng de copii, dar de multe ori aveam nemulțumiri din cauza profesorilor care se credeau domni și satrapi în clasele lor.

— Ce părere aveți despre profesorul care greșește în fața elevului?

— Asta pedagogul trebuie s-o evite întotdeauna. Dar, dacă greșești în fața lor, trebuie să-ți mărturisești greșeala. Atunci copilul te va stima mai mult.

— Le cereați elevilor să rezolve teme acasă?

— Cel mult o jumătate de pagină de caiet. Numai cei mai mari aveau voie să scrie o pagină întreagă. Cine poate să scrie bine în puține cuvinte, va scrie bine și în mai multe. La clasele I și a II-a de liceu, cum ar veni astăzi, a V-a și a VI-a a școlii generale, nu le dădeam de scris decît 2—3 propoziții, adică 3—4 rînduri de caiet. Profesorii tineri învățau și ei de la mine lucrul acesta, ca și altele, de altfel. Atmosfera care s-a creat în jurul meu a făcut ca ceilalți profesori, legii mei, să-mi acorde întotdeauna încredere. De aceea, m-au președintele asociației profesorilor, secția Craiova, în pofida calomniilor cu care mă împroșca Siguranța. Frumos a fost că am fost ales de trei ori la rînd, pînă cînd am plecat din Craiova. În ultimele două alegeri, nu am mai avut nici măcar contra candidați. Firește, am avut și un conflict din cauza partidelor politice ale vremii care se simțeau jignite că un „bolșevic” era ales în fruntea profesorilor.

— Ce părere aveți despre munca independentă a elevului?

— Munca științifică individuală trebuie să fie stimulată și îndrumată de profesor prin lecturi particulare.

— Ideea centrală a școlii contemporane este legarea învățămîntului de producție...

— Ideea este pozitivă fiindcă munca productivă reprezintă partea cea mai importantă a vieții sociale. Dar să păstrăm proporțiile necesare.

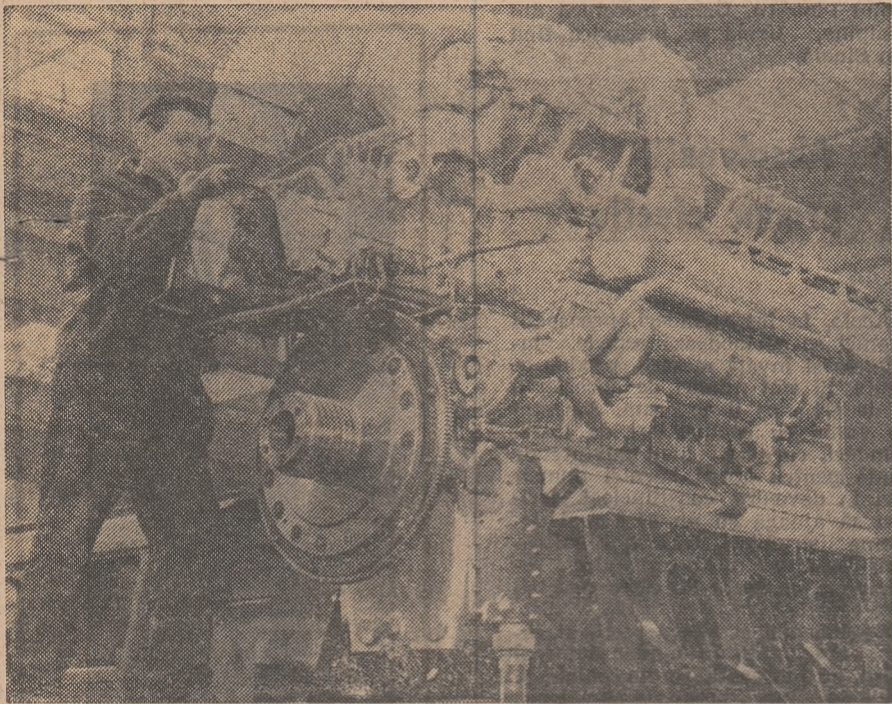
— Ce credeți că va deveni școala în viitor?

— Cred că școala, în viitor, va căpăta noi forțe pentru a contribui la împlinirea idealurilor societății moderne. Dar, pentru asta, trebuie să avem profesori bine pregătiți, nu improvizați. Trebuie să recunoaștem că în unele centre nu avem elementele necesare pentru mulțimea școlilor, a claselor și a elevilor, care cer mereu profesori cît mai bine pregătiți. De aceea, mi se pare mie că ar trebui ca învățămîntul superior, care îi pregătește, să deschidă mai larg porțile candidaților la această profesie. Firește, aceste presupuneri niște eforturi materiale. Trebuie să le facem fiindcă dezvoltarea învățămîntului este tot atît de necesară ca și industrializarea țării. Dacă industrializarea ne cere specialiști, trebuie să ne îngrijim și de specialiștii școlilor generale. Mozelor și învățămîntului superior. Sîntem într-o perioadă în care facem salturi uriașe și cred că neajunsurile pe care le-am amînat vor fi rapid înlăturate.

Octavian Burescu

U Z I N A

ȘCOALĂ A MUNCII

Este un fapt unanim acceptat că uzina, fabrica, șantierul, constituie marea și autentică școală a muncii și educației, cadrul cel mai propice de însușire a profesiei, de formare a caracterului, a profilului și personalității constructorului comunismului. Recent, în cuvântarea rostită la Conferința extraordinară a organizației municipale de partid București, tovarășul Nicolae Ceaușescu sublinia încă o dată necesitatea ca pregătirea tehnico-productivă a tinerilor să se realizeze în special în cadrul întreprinderilor, arătând că ei, tinerii care învață astăzi pe băncile școlilor, constituie schimbul de mâine, viitorii muncitori, tehnicieni, ingineri de care industria și economia noastră are nevoie.

Uzina „23 August”, cea mai mare întreprindere industrială a Capitalei, își deschide porțile pentru mii și mii de tineri. Permanent, în uriașele sectoare ale sale, este nevoie de oameni bine pregătiți, de muncitori cu o înaltă calificare. În acest an școlar am făcut aici practica peste 650 de elevi. 650 de tineri au fost ajutați să cunoască uzina, să deprindă profesiile ce se practică aici. Consemnăm mai jos opiniile citorva dintre oamenii uzinei care i-au ajutat zi de zi pe elevi să deslușească alfabeta muncii.

VASILE ISCRU,
Erou al Muncii Socialiste

Un efort la care uzina se alătură cu toată răspunderea

De curând, la casa de cultură a tineretului din sectorul 3, m-am întâlnit cu câteva sute de elevi. O sală de adolescenți, fiecare având sute de proiecte, urzind visuri care mai de care mai îndrăznețe. Mă priveau serioși, (poate cine știe cum și-au închipuit că trebuie să fie un erou al muncii socialiste) și așteptau de la mine să dau răspuns întrebărilor care-i frământă, să le indic drumul pe care s-o pornească. Eu le-am vorbit despre uzină. Despre Uzina „23 August” în care lucrez, în care m-am format și perfecționat. Despre meseria mea și a tovarășilor mei de muncă. Apoi au venit întrebările lor, o ploaie de întrebări. Abia am făcut față la toate. Am plecat de la acea întâlnire cu un sentiment de mare încredere, de mare optimism. Tinăra

generație este dornică să se integreze în activitatea socială, să muncească în fabrici, uzine, pe șantiere, să pună umărul la propășirea patriei noastre. Știu cu câtă râvnă și perseverență s-au străduit să muncească elevii pe care i-am îndrumat la practică. Știu, de asemenea, că în momentul de față școala depune eforturi considerabile pentru pregătirea tehnico-productivă a elevilor săi. Acestui efort ne-am alăturat, cu toată răspunderea noi, oamenii uzinei, muncitorii săi de astăzi spre a-i pregăti la cel mai înalt nivel.

ION GEORGESCU,
șef echipă
la serviciul energetic

I-am învățat disciplina muncii

Nu știu câți dintre elevii care au făcut practică la noi, la serviciul energetic, se vor face electricieni sau bobinatori și câți vor veni, după

terminarea școlii, să lucreze aici. Noi, muncitorii care am lucrat cu ei, care ne-am aplecat cu înțelegere și răbdare asupra lor, avem însă acum, după un an de zile, satisfacția, bucuria și mândria că am făcut un lucru bun: i-am ajutat să se apropie de viața din uzină, să se adapteze ritmului și disciplinei muncii de aici, să înțeleagă ce înseamnă astăzi a fi muncitor într-o uzină. Am socotit și eu, și tovarășii mei, că aceste lucruri, absolut necesare unor tineri care vin de pe băncile școlii, dornici să învețe o meserie, trebuie să le facem în primul rând. Sigur că nu ne-am apucat de teorii, și de lecții. Nu de asta au ei nevoie în uzină. I-am inclus pe fiecare într-o echipă, i-am dat în grija celui mai bun muncitor și i-am pus la treabă. La treabă serioasă, care să le solicite cunoștințele, dar și forța de muncă, îndemnarea. Le-am acordat încredere, dându-le uneori sarcini dificile. Numai procedând astfel am reușit, ca la sfârșitul practicii, elevii, ucenicii noștri, să știe să minuiască aparate electrice, să lucreze cu ele, să facă reparații curente. Eu am învățat meseria aici în uzină, aici am crescut, aici m-am format.

Sînt bucuros acum să pot învăța și pe alții, așa cum alții m-au învățat pe mine, și cred că acest sistem de pregătire a elevilor pentru meseria viitoare dă rezultatele cele mai bune.

VICTOR COLONELU,
tehnician la serviciul tehnic
motoare aparataj

Același loc de practică pe toată perioada liceului

Am primit cu multă plăcere și, în același timp, cu multă răspundere pe elevii repartizați la noi în secție. Este și o datorie a noastră, nu numai a școlii, de a pregăti viitorii muncitori și tehnicieni și, de aceea, din primul moment i-am considerat ca pe schimbul nostru de mâine, ca pe cei ce ne vor lua locul. Și, firește, nu ne este indiferent cum vor fi ei pregătiți. I-am considerat ca făcînd parte din colectivul nostru și, ca atare, i-am învățat cîte ceva din tainele meseriei. Acum parcă le simțim lipsa. Aș dori ca la începutul noului an școlar să revină în uzină, pentru ca să putem continua cele începute. De fapt, aceasta nu este numai o dorință, ci și o propunere. O meserie nu se învață într-un an. Din acest motiv ar fi bine ca practica elevilor să se desfășoare, pe cît posibil, în același sector sau în aceeași meserie. Trecînd din secție în secție sau din atelier în atelier, ajung pînă la urmă cu vași și sumare cunoștințe despre diverse profesii și, practic, nu vor putea lucra în nici una. Permanența practicii într-un loc de muncă le-ar da posibilitatea să deprindă o meserie pentru ca la sfârșitul anilor de studii

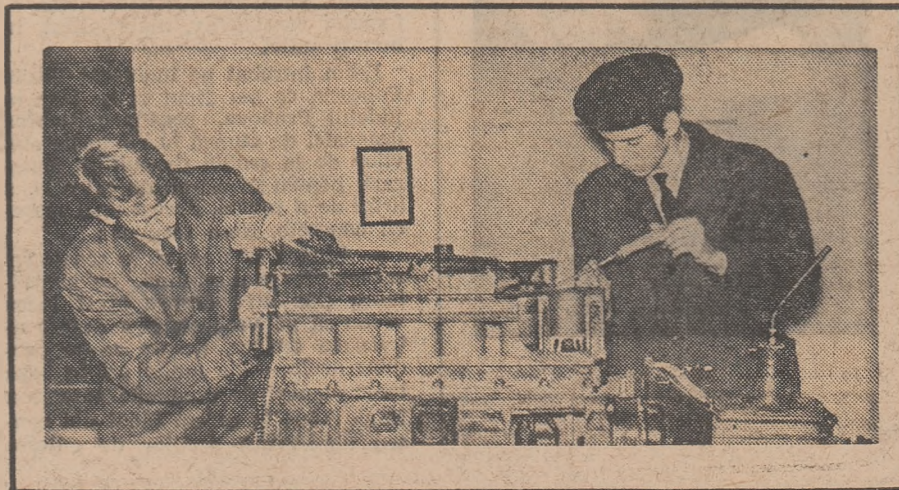
să se poată încadra ca muncitori calificați. Noi le vom acorda, pentru pregătirea lor, tot sprijinul necesar.

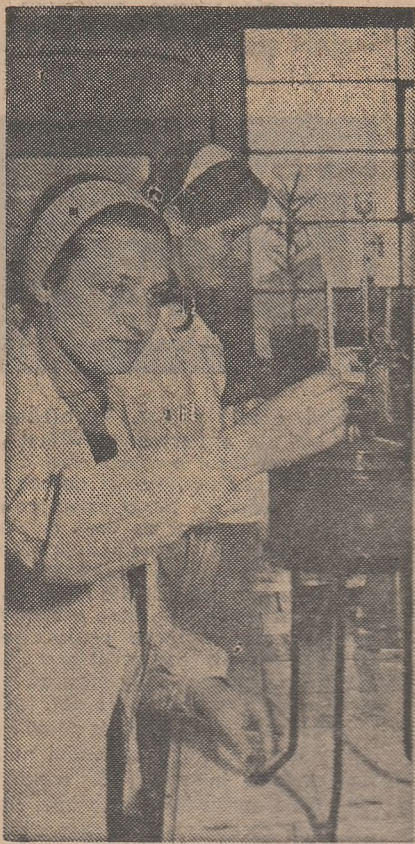
CONSTANTIN CROICU,
inginer șef la sectorul proiectări

Practica în uzină să constituie garanția unei calificări

Anul acesta școlar, în atelierele Centrului de proiectare al Uzinei „23 August” au făcut practică elevii de la diferite licee teoretice și de specialitate. Se știe că, într-o uzină, proiectarea este un sector de bază de unde se prefigurează și se stabilesc viitoarele secții, producția bunurilor de materiale. Aici se desfășoară o muncă de concepție care cere o serioasă și temeinică pregătire profesională. Din acest motiv am privit și noi cu toată seriozitatea organizarea și desfășurarea practicii elevilor. Din primele zile i-am pus în temă cu problematica vastă a sectorului nostru explicîndu-le în amănunt specificul muncii de proiectare. În primul rând, am dorit ca fiecare să-și dea seama că, fără o temeinică pregătire la fizică, chimie, matematică nu se pot concepe și materializa proiecte pentru locomotivele, motoarele și compresoarele moderne care se fabrică în uzina noastră. Le-am dat teme de proiectare, i-am îndrumat în rezolvarea lor. Au dovedit mult interes, multă dorință de a învăța. Mulți s-au descurcat foarte bine. Noi în uzină avem nevoie de cadre tehnice, de proiectanți și desenatori. Cred că practica ar trebui astfel organizată încît, după absolvirea liceului, elevul să poată obține, pe baza practicii efectuate, o calificare care să-i permită încadrarea în uzină.

Opinii consemnate
de C. Daria

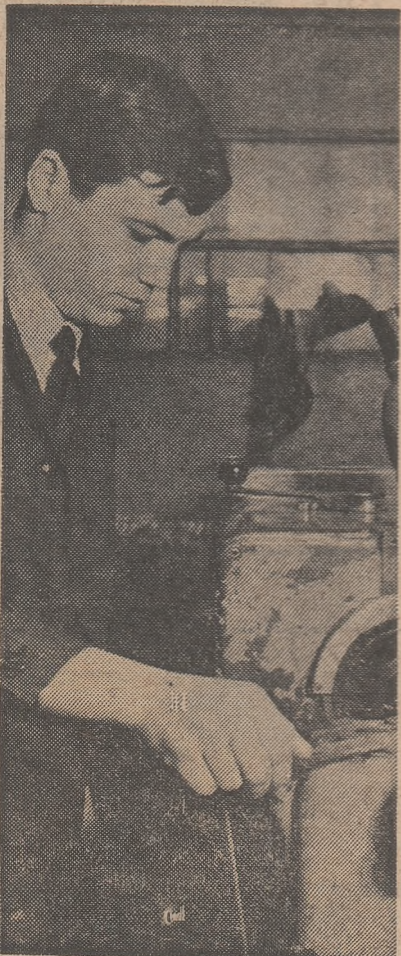

Ucenicia la locul de muncă

Pe această temă am avut o interesantă discuție, la Inspectoratul școlar județean Prahova, cu ing. inspector Vasile Popescu. Am aflat de la interlocutorul nostru că organele de partid și de stat, de aici, în lumina indicațiilor conducerii de partid, au în centrul atenției lor problema calificării absolvenților școlilor de cultură generală prin ucenicia la locul de muncă.

— Și e firesc să fie așa — ne spune domnia-sa. Într-o societate a muncii, ca a noastră, efortul creator (am în vedere efortul fizic și intelectual, îngemănate!) este condiția sine qua non a progresului. Așa se și explică măsurile luate de conducerea partidului, privind organizarea sistematică a muncii productive a elevilor, încă din clasa a V-a a școlii de cultură generală. Tineretul nostru trebuie educat, de pe băncile școlii, în spiritul respectului pentru muncă. Numai pe această cale vor putea fi prețuite de el bunurile materiale și spirituale create de înaintași, ca și de contemporani, cărora le va adăuga rodul propriilor

BRĂȚARA DE AUR — CU UN CEAS MAI DEVREME

sale strădanii. Desigur, școala românească are o veche și valoroasă tradiție în cultivarea sentimentelor de prețuire a muncii, în deprinderea practică a elevilor cu unele îndelung-niciri folositoare în viață. Generațiile mai virstnice își amintesc figuri luminoase de învățători, care pe lângă cunoștințe, transmiteau copiilor, în fosta școală primară — și deprinderea de a munci și a prețui munca. „Meseria e o brățară de aur”, obișnuiau ei să ne amintească. Dar, cum se știe, o meserie se învață numai într-un cadru bine organizat. Bunăvoința, fără mijloacele materiale necesare să o susțină, nu ajunge. Iar înaintașii noștri — cadrele didactice din școli — nu dispuneau de asemenea mijloace.

Așadar, restructurarea școlii românești, pe acest plan, a fost posibilă numai astăzi, în condițiile ordinii socialiste. Acum, fiecare școală de cultură generală (de 8, de 10 ani, liceele teoretice) are ateliere proprii, este patronată de o întreprindere și are acces la mijloacele de producție moderne ale acesteia, de multe ori în chiar incinta ei, în atmosfera efervescentă de acolo, unde se învață, așa zice, temperatura muncii, etica muncii, frumusețea efortului constructiv, materializat în bunuri utile.

L-am întrebat pe inginerul Vasile Popescu, ce s-a făcut și se face în județul Prahova, pentru cultivarea dragostei de muncă în rândurile elevilor de la școlile de cultură generală, pentru însușirea de către ei, a artei de a munci, deci a unei meserii concrete. Ne-a răspuns:

— Munca este acum, în școala românească, o disciplină de învățămînt. Dar nu despre acest lucru vreau să vă vorbesc. Nici despre atelierele școlare, despre ce se produce acolo — de multe ori în baza unor planuri de producție autentice. M-aș referi la ce am făcut noi pentru absolvenții școlilor de cultură

generală, ai liceelor teoretice, care se opresc cu studiile aici.

După cum se știe, Prahova este unul dintre cele mai industrializate județe din țară. Tocmai de aceea aici există numeroase școli profesionale, 19 la număr, pe care mulți absolvenți ai școlilor de cultură generală (de 8 ani) le frecventează. Nu e mic însă nici numărul celor care, după terminarea celor 8 sau 10 clase, se califică direct la locul de muncă, prin ucenicie în întreprinderi și uzine. Am să vă dau câteva cifre, fiindcă cifrele, oricum, rămân edificatoare. Iată, numai anul trecut, aproximativ 1 400 absolvenți de școli de cultură generală și-au început calificarea la locul de muncă, în producție deci, dintre care 1 100 din județ. La mari întreprinderi, printre care aș aminti: Uzina „1 Mai”, Rafinaria Ploiești, U.Z.U.C. (din municipiul Ploiești), Uzina mecanică din Cîmpina, Uzina de mecanică fină din Sinaia,

Absolvenții produc efectiv

Acolo, în întreprinderi, proaspeții ucenici se acomodează repede, îndrăgesc și învață meserii, produc efectiv. Și sînt mîndri de aprecierea și de grija ce li se arată. Am stat de vorbă cu conducători de întreprinderi, care au avut cuvinte de laudă pentru acești harnici muncitori în devenire, conștiințioși, doriți să ajungă cu un ceas mai devreme strungari, frezori, rectificatori, turnători, lăcătuși, sudori, recunoscuți ca atare de către maeștrii lor.

Aș cita aici și câteva școli, ai căror absolvenți, în număr tot mai mare, se îndreaptă spre ucenicia la locul de muncă, pentru a se califica într-o meserie: Școlile generale nr. 13, 16, 17 din Ploiești; din comunele Dițești, Cerașu, Drajna, din Vălenii de Munte, Mîneciu, Starchiojd, Posești, Predeal-Sărari și multe altele.

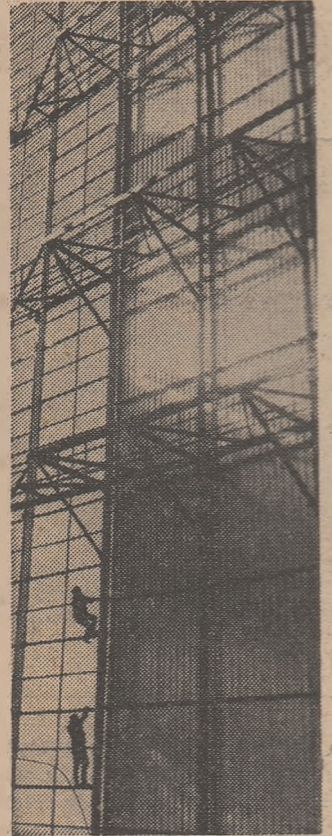
Merită să se știe că, tot anul trecut, 400 absolvenți de la liceele teoretice din oraș și din județ s-au încadrat direct în producție, în întreprinderi și uzine. Ei urmează acolo școli de specializare postliceală (industrie chimică, industrie constructoare de mașini), cu rezultate, de asemenea, apreciate.

Este bine așa. Se fac lucruri frumoase, prin urmare, pe care le putem raporta cu mîndrie conducerii partidului, în preajma Conferinței Naționale. Este însă loc și pentru mai mult. În școlile noastre de cultură generală ar trebui să se intensifice orientarea elevilor spre munca productivă. Și acest lucru va fi posibil numai dacă atelierele de producție de acolo își vor merita pe deplin numele; dacă vor fi organizate mai multe întâlniri ale elevilor cu muncitori fruntași, la școală, în cadrul orelor de atelier, ca și la dirigenție, precum și direct la locul de muncă, în întreprinderi, pentru a-i face să îndrăgească o meserie; dacă profesorii, conducerile școlilor vor avea mai pronunțat în centrul atenției lor orientarea profesională a propriilor elevi, atrăgîndu-și în a-

ceastă acțiune și familiile acestora. Toate aceste lucruri se fac și pînă acum, repet, dar, prețuirea pe care partidul o acordă cadrelor didactice ne obligă la mai mult. „Meseria este o brățară de aur!” Și ea se învață la locul de muncă. Să repetăm acest adevăr elevilor, în școală, neconținut!

M-am despărțit de inginerul Vasile Popescu, după o îndelungă convorbire — consemnată de mine sumar aici — cu sentimentul reconfortant că în școala românească de astăzi se transmite elevilor nu numai cunoștințe, dar și încă un bun, inestimabil de astă dată: convingerea că poți deveni util societății muncind efectiv, prețuind munca productivă, care înnobilează și împlinește destinul omului.

C. Hristu

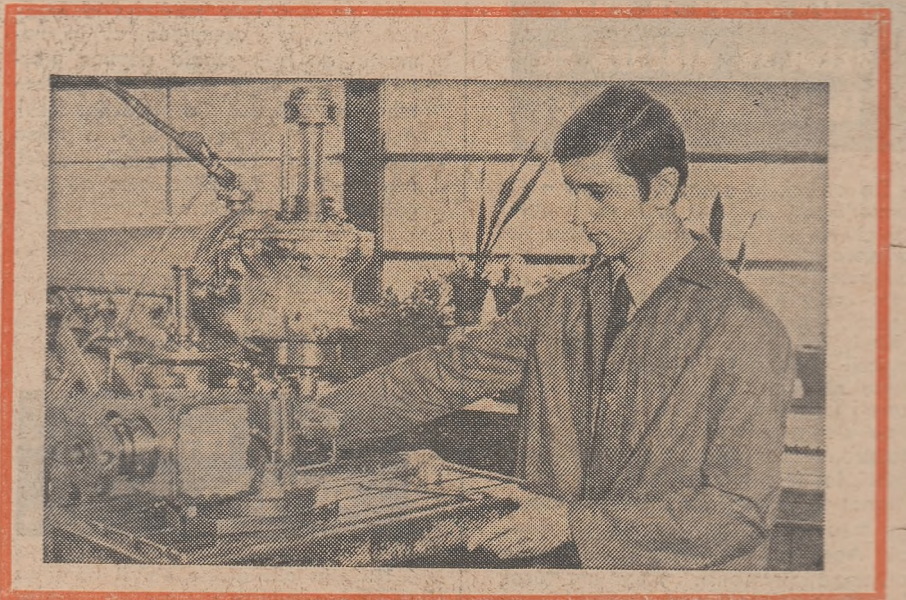

IN JUDEȚUL PRAHOVA:

● 1 400 absolvenți ai școlilor de cultură generală se califică prin ucenicie la locul de muncă.

● Printre ei, 1 100 din mediul rural

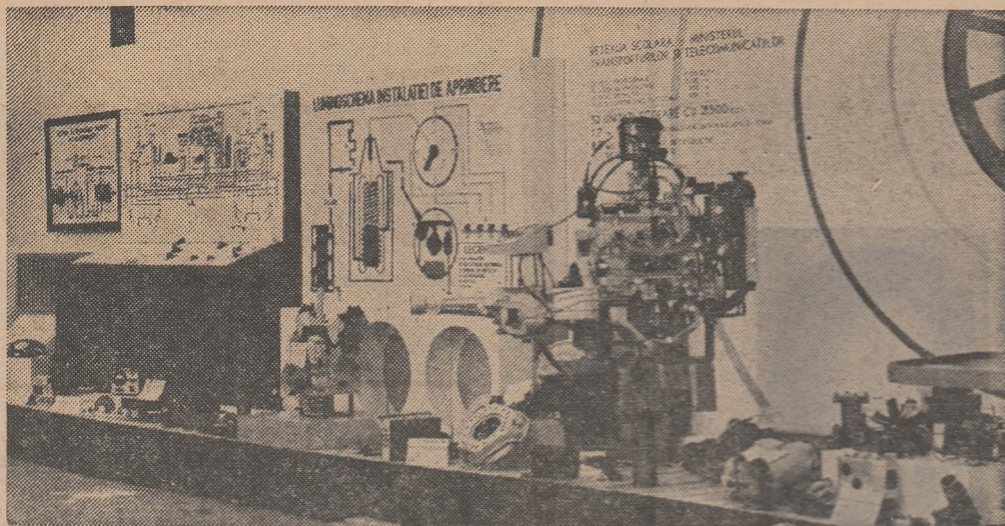
● 400 de absolvenți de liceu urmează școli de specializare postliceală, în întreprinderi și uzine.

EXPO '72

Învățămîntul de cultură generală

produce pentru sine și pentru economia națională

Este greu să condensezi în cuvinte complexitatea și varietatea elementelor pe care le cuprinde „Expo '72 — practica și creativitatea în învățămînt”, de curînd deschisă în complexul expozițional de lângă Casa Științei. Organizată la sfîrșitul unui an școlar de viguroasă orientare a învățămîntului către activitatea direct productivă, de apropiere a acestuia de practică, Expo '72 prezintă amploarea și rezultatele acestui proces, consecințele și semnificațiile sale printr-un bogat material concret. Învățămîntul s-a transformat într-un sector productiv. Producția sa servește economia națională și ideea de autodotare. Producind mobilier, aparatură didactică, școlile își îmbunătățesc dotarea degrevînd economia țării nu numai de fonduri ci și de capacități de producție. Colaborînd cu întreprinderile, școlile produc, pentru acestea, ansamblu, repere sau piese, a căror producție nu poate fi mecanizată și eliberează astfel o importanță forță de muncă. În același timp, ca urmare a orientării către producție s-a realizat o strînsă colaborare și între diferite secții ale învățămîntului. Dar despre toate acestea vorbește însăși expoziția.

Prima imagine care îi întâmpină pe vizitatorul expoziției, un panou imens reprezentînd un moment de la mitingul consacrat deschiderii anului de învățămînt universitar din octombrie 1971, la care tovarășul Nicolae Ceaușescu a vorbit elevilor, studenților și cadrelor didactice, subliniînd, între altele, necesitatea orientării învățămîntului către practică. Pe perețele din stînga, o hartă patrială care ilustrează distribuția teritorială a școlilor generale, liceelor, școlilor profesionale și tehnice și institutiilor de învățămînt superior din România, lângă care, sub titlul „Învățămînt, aplicații practice, profesie”, este deslășurat pe un grafic fluxul parcurs de fondul uman prin rețeaua învățămîntului.

Vizitatorului i se înfățișează apoi produsele învățămîntului de cultură generală: mașini de învățat, mașini pentru însușirea și verificarea cunoștințelor, aparate de instruire programată, aparate pentru fixarea cunoștințelor, construite de elevi și profesori.

Alături, o adevărată flotă de aere și navomodele executate de elevi în cadrul cercurilor de la casele și palatele pionierilor. Multe dintre ele sînt purtătoare ale unor premii și medalii dobîndite la concursuri internaționale. În apropiere, pot fi văzute jocuri didactice confecționate pentru preșcolarii de elevii școlilor de cultură generală, demonstrație de fantezie, talent și ingeniozitate. Cu păpușile pe care le-au confecționat din deșeuri de pluș și

urson rămase de la Fabrica de confecții „I. C. Frimu”, Liceul „Tudor Arghezi” din Craiova a realizat un venit de 18 000 lei. Tot în acest sector, pot fi văzute gravuri, sculpturi în lemn, lucrări de artă folclorică, croitorie și tricotaaj, mobilier, covoare, cerzi maramuresene.

În alveolele dispuse de-a lungul unui întreg perete, învățămîntul de cultură generală prezintă scule și dispozitive, articole electrice și aparate de măsură, amplificatoare și interfoane, aparate de radiotehnică, elemente de automatizare, aparataj electromecanic, prelucrări mecanice etc. Sînt produse de mare tehnicitate care demonstrează aptitudinile și capacitatea de muncă practică a elevilor.

În același sector, întreprinderea de material didactic prezintă noi tipuri moderne de mese de laborator: o masă de biologie, una de fizică și trei de chimie, realizate pe principiul modular din schelet metalic îmbrăcat în melamină albă. Fiecare masă dispune de un corp utilitar conectat la surse de alimentare cu apă, gaz și energie electrică. Aceste mese vor intra în producția de serie a atelierelor școlare. Alături de ele, școlile inși prezintă propriile lor prototipuri de mese de laborator, de bancuri de țimplărie sau lăcătușărie, de mobilier școlar.

Prin felul cum sînt dispuse, prin datele și explicațiile care le însoțesc, exponatele învățămîntului de cultură generală transmit vizitatorilor cîteva idei: „Învățăm și pro-

ducem”, „Producem în colaborare cu întreprinderile”, „Ne autodotăm cu mijloace didactice și mobilier școlar”.

Un laborator de orientare școlară și profesională

Sectorul de orientare școlară și profesională prezintă aparatură și materialul pe care trebuie să-l cuprindă un laborator destinat acestei activități, începînd de la cele mai simple mijloace pentru determinarea inteligenței concrete și sfîrșind cu cele care servesc testările psihologice complexe. Sînt expuse aparate care testează aptitudinile tehnice, dexterități manuale, atenția, memoria, percepția, reprezentările spațiale etc. În acest sector, pot fi văzute aparatele adunate de la diferite laboratoare psihologice ale învățămîntului de cultură generală și învățămîntului profesional. Cu excepția unui singur aparat, toate celelalte au fost produse în țara noastră, în atelierelor învățămîntului. Alături de aparate, sînt prezentate diverse categorii de materiale care servesc orientării școlare și profesionale: monografiile profesionale, fișe psihopedagogice, monografiile, pliante etc.

Sectorul profesional și tehnic

Reprezentînd toate domeniile de activitate din țara noastră, învățămîntul profesional și tehnic expune o largă gamă de produse destinate întreprinderilor, autodotării, dotării învățămîntului de cultură generală și superior și fondului pieței. Școlile din sectorul industriei chimice, care în anul școlar 1971/72 au realizat o producție de 2,1 milioane lei, prezintă o nouă substanță obținută de Centrul școlar din Făgăraș, un viscozimetru realizat de elevii din Ploiești, un agitator magnetic construit de elevii din București. Remarcăm în continuare, unitatea de pompare, instalația de extracție, multicablu cu schip și compresorul în trei trepte realizate de elevii școlilor din sectorul mine, petrol și geologie. Metalurgia raportează o producție în valoare de 607 720 lei. Observăm în acest sector, un laminor de benzi profilate, un dispozitiv de încălzirea furnalului de 1700 mc de la Galați, o mașină de trasat cabluri. Energia electrică se înfățișează prin transformatoare trifazice, prin transformatoare de sudură, prin panouri de protecție maximală temporizată, panouri de protecție maximală temporară cu blocaj de minimă tensiune și altele. Sînt de asemenea reprezentate școlile profesionale din subordinea Consiliilor populare și școlile speciale ale Ministerului Muncii, precum și cele din domeniul construcției industriale, agriculturii, industriei alimentare, industriei ușoare, transportului și telecomunicațiilor, economiei forestiere etc.

Cercetarea științifică în învățămîntul superior

Învățămînt, cercetare, producție — o unitate indisolubilă, aceasta este ideea pe care o ilustrează sec-

torul învățămîntului superior. O hartă a patriei înfățișează vizitatorilor relațiile diverselor discipline ale învățămîntului superior cu unitățile productive de pe întreg cuprinsul patriei. Apoi, fiecare domeniu își prezintă realizările. Matematica și informatica: calculatoare electronice; fizica: instalații laser, numărător portabil de particule, bloc radio gama cu 12 posturi, dispozitiv pentru studierea fenomenului

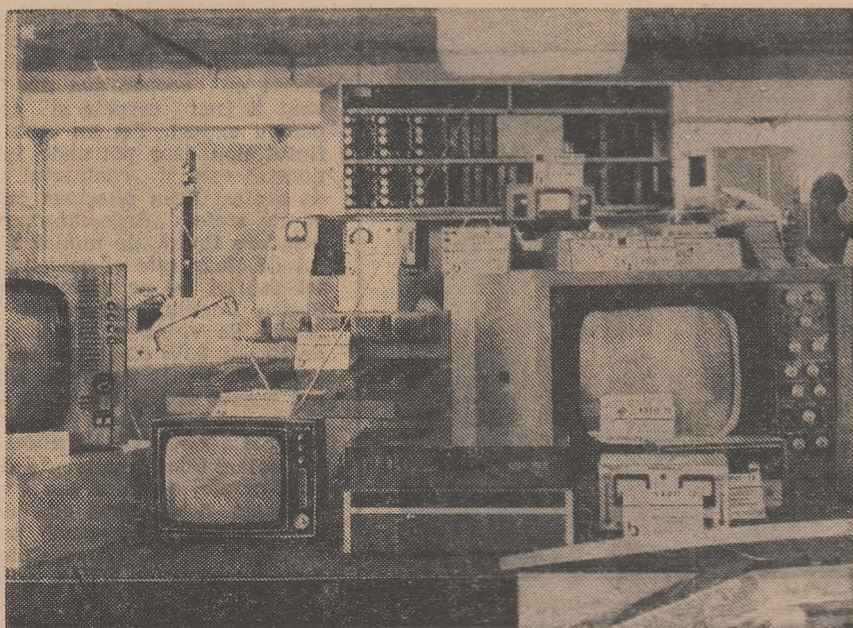
lui fotoelectric, dispozitiv de măsurare a comportamentelor magnetice, lămpi și tuburi electronice cu caracteristici speciale; chimia: aur coloidal, caolin innobilat, medicamente de sinteză, inhibitori de coroziune. Fiecare invenție, fiecare creație este estimată în valori de zeci și sute de milioane lei valută. De exemplu, bióxidul de siliciu activ va aduce țării economii în valoare de aproximativ 10 milioane lei valută pe an. Schimbătorul de anion, 7 milioane, un nou tip de poliolenă 15 milioane.

Pretutindeni, pot fi văzute, în acest sector, alături de etichetele care prezintă exponatele, un cartonaș pe care sînt înscrise cuvintele „brevet de invenție”: aparat pentru determinarea forței coriolis — brevet de invenție; memorie de ferită — brevet de invenție; cosfilm — brevet de invenție.

Pe un panou sînt expuse realizările catedrelor de cibernetică economică a Academiei de studii economice. Valoarea contractelor încheiate în 1972, 8 milioane de lei din care 4 milioane au fost realizate pînă la 30 iunie. Spicim cîteva date privind activitatea acestei catedre. Modelele economico-matematice, prognoze economice, proiecte de sisteme de informatică economică, programe pentru calculatoare electronice, algoritmi pentru calcul economic, cercetări operaționale. Modelele de prognoză privind sectorul de îngrășăminte pe perioada 1971—1980 vor aduce țării economii, față de investițiile planificate, în valoare de 800 milioane lei.

Sume, valori, produse, creație — totul ilustrează hotărîrea învățămîntului ca, apropiindu-se de viață, de producție, să participe la progresul economiei naționale, nu numai formînd oamenii necesari acesteia, dar și printr-o contribuție direct productivă.

A. Mihăilescu

Comunistul
de la catedră

Un om de
nădejde al școlii

Viorica Florian face parte dintre acei oameni care, cu modestie, dar mai ales din convingere afirmă că munca lor este una obișnuită, lipsită de spectaculos, că niciodată n-au făcut decît să-și îndeplinească datoria.

Profesoară de geografie la Liceul „Dr. Ioan Meșotă” din Brașov, comunistă Viorica Florian și-a cîștigat însă, de-a lungul celor douăzeci de ani de activitate neîntreruptă la catedră, stima și prețuirea colegilor, pe cea a generațiilor de elevi, educate în spiritul unei nefermurate dragoste pentru patrie, pentru partid, pentru realizările anilor noștri.

„A-ți îndeplini cu cinste misiunea de educator comunist”, este crezul profesoarei Viorica Florian, crez pe care nu l-a dezmințit în toată cariera. În mijlocul celor pe care îi educă, rămînîndu-le îndrumător și după absolvire — stau mărturie desele întîlniri cu foștii elevi — alături de colegi, de conducerea școlii în calitate de secretar al organizației de partid, comunistă Viorica Florian contribuie în permanență la ridicarea binemeritatului prestigiu de care se bucură liceul, integrîndu-se cu convingere în fluxul înnoitor pe care îl cunoaște școala românească.

Liceul în care Viorica Florian își desfășoară activitatea este unul dintre cele mai moderne din țară. Laboratoare și cabinete dotate cu un mobilier original, construit după un proiect al colectivului de profesori al școlii, material didactic confecționat în cea mai mare parte de profesori și elevi, admirabile obiecte executate de elevi în orele de practică tehnico-productivă, totul își vorbește aici despre munca, inițiativa și dăruirea educatorilor. În acest an școlar, printr-o colaborare permanentă cu organizația de partid și U.T.C. de la Uzina de autocamioane din Brașov, prin interesul cu care a privit organizarea cît mai eficientă a practicii tehnico-productive a elevilor în această întreprindere, secretara de partid a contribuit la rezolvarea uneia dintre cele mai importante probleme ale școlii: participarea elevilor la procesul de producție, educarea lor în spiritul dragostei și al respectului pentru muncă.

Conștiinciozitatea și pasiunea cu care muncește, inițiativa și receptivitatea la tot ce e nou fac din secretara de partid „un om de nădejde al școlii”, așa cum este considerată, pe bună dreptate, de către directorul liceului.

Distincțiile primite — Medalia muncii, Ordinul muncii clasa a III-a și Medalia jubiliară „A 50-a aniversare a creării P.C.R.” — sînt și ele un semn de prețuire pentru ceea ce, simplu, comunistă Viorica Florian consideră „a-ți îndeplini misiunea de educator comunist, a-ți face mereu cît mai bine datoria”. În prezent, aceeași prețuire acordată comunistului și educatorului se concretizează în delegarea la Conferința Națională a P.C.R.

Cornelia Păun

UZINA PATRON

„Avem 800 de licee în întreaga țară și peste o mie de întreprinderi industriale mari; fiecare întreprindere mare poate să patroneze un liceu și cîteva școli de 10 ani.”

NICOLAE CEAUȘESCU

Plan de producție prin comenzi avansate

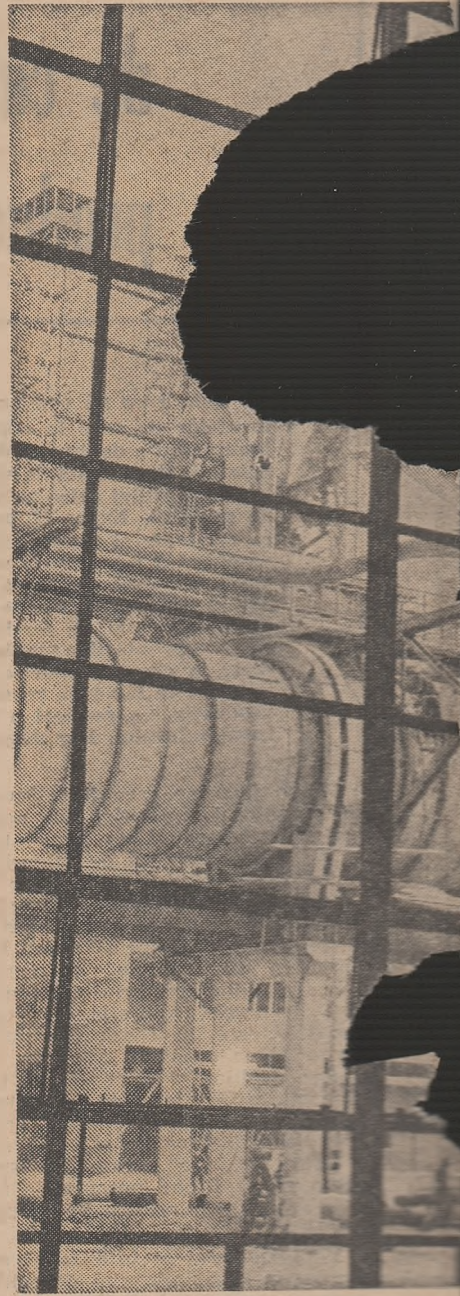
În funcție de condițiile fizice de spațiu (și am mai adăuga, și de specificul întreprinderii), există — ne spunea ing. Constantin Nenoiu, din Centrala mecanică de material rulant din Capitală — două formule de a realiza o colaborare eficientă între uzină și școală pe linia instruirii practice productive a elevilor. Situația ideală este aceea cînd școala dispune de spațiu suficient pentru a se amenaja ateliere școlare în incinta ei, asigurîndu-se astfel condițiile unei instruirii unitare în tehnologia producției, pentru toți elevii. În lipsa acestor condiții, se recurge și la varianta de activitate de instruire în atelierele întreprinderii care patronează școala respectivă, sau la formula mixtă. În ce o privește, U.M.M.R.-Grivița Roșie, patronul Liceului „Aurel Vlaicu” din București, a realizat activitatea de instruire practică atît în incinta întreprinderii, cît și în școală prin amenajarea a trei ateliere (strungărie, lăcătușărie și timplărie), pe care le-a dotat cu sculele necesare. Astfel, pentru lăcătușărie au fost donate: bancuri, menghine, scule. Atelierul de strungărie a primit trei strunguri, polizoare pentru ajustat scule, iar cel de timplărie toate sculele necesare. Uzina a asigurat și asistența tehnică, precum și baza materială, preluînd asupra ei aprovizionarea cu materialele necesare desfășurării procesului de instruire practico-productivă a elevilor. Conducerea uzinei — precizează interlocutorul nostru — a asigurat maiștrilor instructori (care figurează în schema școlii, fiind detașați) dreptul de a ridica, în funcție de necesități, orice sculă direct de la ateliere

de sculărie al întreprinderii. Se poate spune cu satisfacție că elevii au realizat piese care corespund normelor tehnice de calitate. Condițiile particulare acestei mari uzine bucureștene, ca și faptul că instruirea practico-productivă se afla în primul an de introducere a ei ca disciplină de învățămînt (deci, nu exista o experiență în acest domeniu) au determinat ca să nu se poată ajunge la încheierea unui contract între întreprindere și liceu. Există posibilitatea realizării unei asemenea înțelegeri prin comenzi avansate. În acest fel, elevii și școala, pe de o parte, și uzina, pe de alta, vor avea asigurate comenzile de anumite piese, respectiv realizarea lor.

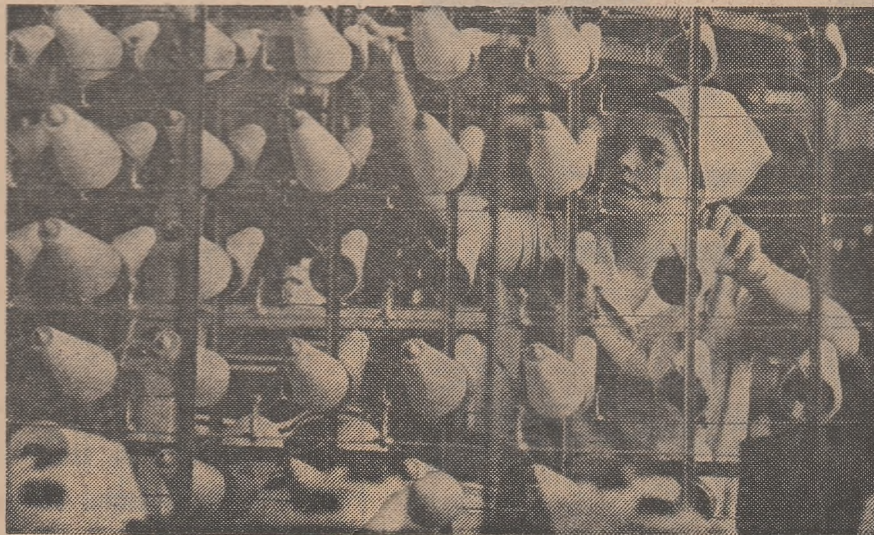
La Liceul „Spiru Haret” din București ne-am întîlnit cu o formă de colaborare între școală și mai multe întreprinderi. Fabrica pentru elemente de automatizări — ne relata prof. Aurelia Teodorescu, directoarea liceului — a dotat cu întreg utilajul necesar atelierul școlar, realizat cu sprijinul unei alte întreprinderi tot din platforma industrială Pipera — I.C.P.I.L. Deși elevii au pătruns într-o activitate necunoscută lor — electrobobinajul — fără a avea deprinderile de execuție a diferitelor operații și doar cu acele cunoștințe dobîndite în cadrul orelor de fizică, au ajuns în final să producă piese pentru F.E.A.

Diplomă de bacalaureat și carnet de calificare

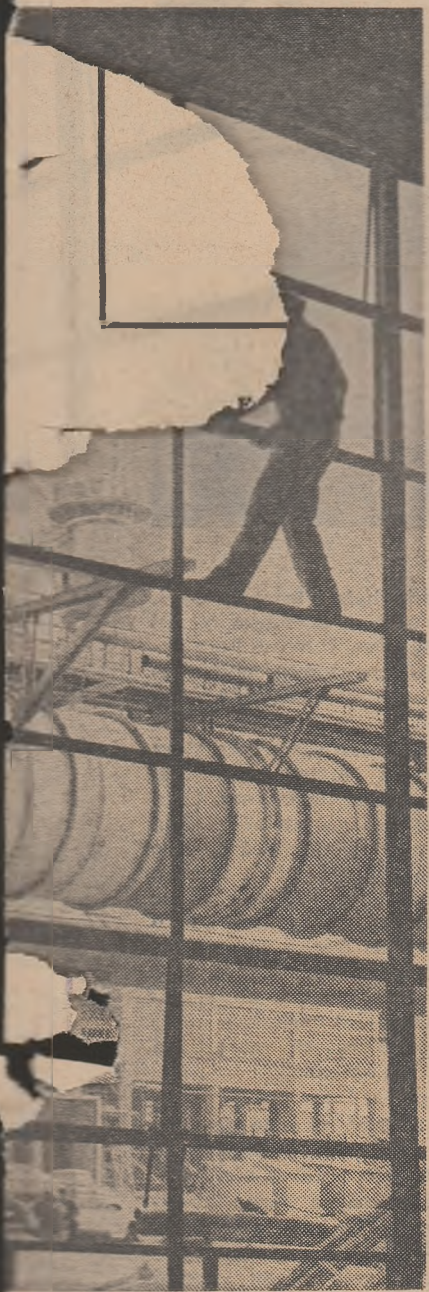
Municipiul Pitești, ca de altfel întregul județ Argeș, cunoaște un ritm tot mai accentuat al industrializării. Aceasta pentru a nu mai discuta despre îndeletnicirile tradiționale, ridicate și ele la treapta industrializării, sau despre întreprinderile de

industrie locală. Cifra comunistă de prof. Florian Dițuleasa, inspector general școlar, este impresionantă: peste un milion jumătate lei reprezentă contravaloarea obiectelor realizate de elevii și elevele școlilor de cultură generală din orașul Pitești și județul Argeș, în cadrul instruirii practice — productive. Ni se pare un semn al cotiturii pe care o înregistrează școala noastră în această perioadă faptul că absolvenții Liceului nr. 2 din Cîmpulung au susținut la finele anului școlar, un examen pentru obținerea carnetului de calificare în meseriile de strungar și frezor categoria a III-a. Ni s-a părut la fel de îmbucurător să aflăm că elevele Liceului „Zinca Goleșcu” din Pitești — ca, de altfel, din toate școlile de pe Valea Cîrcingii — execută pe bază de contract încheiat cu cooperativa din Topoloveni ii (sau carpete și covorașe) pentru export. Tot un semn al suflului nou care pătrunde în școala noastră este și contractul încheiat de același liceu piteștean cu Fabrica de stofe „Argeșeana”, o întreprindere tină, de numai 2 ani. La fel de tinăr este și colectivul acestei fabrici — ne spunea inginerul Ștefan Danciu, directorul general. Media de vîrstă a salariaților este de 19 ani. 90% dintre ele sînt absolvenți de școală generală. Numai unul acesta vor fi calificate la locul de muncă circa 70 de noi absolvenți de școală generală. De altfel, numărul salariaților absolvenți de școală generală, de liceu sau care frecventează liceul seral este de peste 300. Fabrica „Argeșeana” patronează Liceul de fete „Zinca Goleșcu” pe linia instruirii practice productive.

LEAZĂ ȘCOALA

școală. Amenajarea clădirii (însușind peste 80 de mii de lei), unde se află atelierele, a fost „piatra de temelie” pentru un stadiu bun în această sarcină complexă ce ne revine. Acum avem două ateliere de lăcătușărie, un atelier electrotehnic și două de croitorie-lenjerie. Dar strungurile, bormașinile, mașinile de cusut electrice, menghinele și sculele, nu provin numai de la Ș.N.G., ci și de la alte întreprinderi. Colaborând nu numai cu întreprinderea patronatoare (care are un profil bine determinat), ci și cu altele, școala are posibilitatea să-și utilizeze în mod diversificat atelierele în care elevii pot învăța meserii complementare. Această diversificare nu exclude însă profilarea liceului pe o anumită meserie de bază, cerută mai mult de întreprinderile din localitate. De altfel, noi punem accentul pe însușirea meseriilor de lăcătuș și sudor. În ceea ce privește patronajul, cred că inițiativa trebuie să aparțină școlii. Noi am cerut (și ni s-a acordat) sprijin din partea specialiștilor de la Ș.N.G., care își efectuau orele de muncă patriotică învățând meserie pe elevi. Nu cred că greșim apreciind că majoritatea elevilor, după încheierea ciclului complet, sau chiar parțial (în cazul unor meserii mai ușoare) a practicii productive din ateliere, vor putea lucra cot la cot cu muncitorii de pe șantier. De altfel, în timpul vacanței, un mare număr de elevi s-au angajat temporar în producție, încadrându-se cu bune rezultate în muncă. Șocotim că ar fi necesar să se reglementeze în mod oficial problema atestatului, a certificatului de muncitor calificat, pe care să-l poată obține elevul harnic o dată cu diploma de bacalaureat.

Liceul nr. 2 din Giurgiu este patronat de către Întreprinderea „Șteagul roșu” și Întreprinderea de prefabricate din beton, ambele din localitate. Deși elevii se pregătesc în trei ateliere din școală (lăcătușărie, electrotehnică, croitorie-broderie), nu ne declarăm mulțumiți — ne spune directorul adjunct Stelian Pirvu — deoarece mașinile și utilajele pe care le-am căpătat sînt insuficiente în raport cu numărul elevilor (cca. 1.100), iar unele dintre ele nu prea seamănă cu cele din fabrică, au o uzură morală înaintată.

Se impune, de asemenea, o conlucrare mai strînsă a profesorilor ce predau științele exacte cu specialiștii din întreprinderile patronatoare, sau alte întreprinderi, îndeosebi cu cele care lansează comenzi la școli. Vrem să propunem o conlucrare cu Ș.N.G. în domeniul defectoscopiei — ne relatează profesorii Alex. Mircescu și Dumitru Manda (Liceul „Ion Măiorescu”) — mai ales că întreprinderea navală nu dispune de un defectoscop (de altfel, foarte necesar). Iată un teren concret de colaborare, la care vor fi antrenați atât șantierul cît și școala.

Și familia are un cuvînt greu de spus

În afara celor arătate mai înainte, ne spune profesorul Budrincă Ion, elevii Liceului „Ion Măiorescu” au valorificat prin „Magazinul școlar” din localitate, obiecte (artizanat, confecții, lenjerie, obiecte din fier forjat etc.) în valoare de 12 mii de lei, la care se adaugă valorile realizate prin contractele încheiate cu Ș.N.G. și alte întreprinderi.

Am continuat discuția cu ing. Stelian Iancu, directorul Ș.N.G.

— Personal înțeleg să dotez atelierele școlare cu mașini bune, utilizabile, în nici un caz uzate moral. Dacă școlarii vor învăța să lucreze bine în ateliere, aici, pe șantier, vor fi „doctori în meserie”. În afara do-

tării atelierelor liceului pe care îi patronăm, am găsit resurse să donăm Casei pionierilor un strung, iar școlilor de cultură generală nr. 4 și nr. 6 scule în valoare de 13.000 de lei; în total, utilaje de 178.319 lei. Noi trimitem „băieții” (ingineri și tehnicieni cu înaltă calificare) să-și învețe pe elevi meserie. Mașinile sînt ele necesare, dar sînt ca și moarte fără specialiști. Personal, am controlat dacă aceștia merg la atelierele școlare... sau alături. Au fost și astfel de cazuri. Am comandat sute și mii de piese pentru a fi executate de elevi, care lucrează sub suprave-

gherea specialiștilor, fiindcă la noi nu există rebuturi. Știți, meseria de constructor de nave este pretențioasă... Nu este suficient ca inginerii și muncitorii noștri să le vorbească tinerilor despre satisfacțiile pe care le dă meseria. Școala și familia au un cuvînt greu de spus în orientarea profesională: să-și învețe pe elevi să iubească munca, producția. Din experiența mea de peste 20 de ani în construcția de nave, sînt convins de utilitatea transformării liceelor de cultură generală în școli cu profil de specialitate bine determinat. Cred că astfel se va soluționa definitiv problema creșterii unor lucrători pricepuți, de înaltă calificare, de care are atîta nevoie industria noastră socialistă.

Nicolae Sorin
C. Butura

Totul s-a petrecut ca atunci. În bănci — elevii. La catedră profesorii. Se „strigă” catalogul. Începe lecția.

S-a petrecut ca atunci, doar cu câteva deosebiri. Cei din bănci, acum bărbați în toată firea, iar cei de pe podiumul catedrei, 12 la număr, sînt pensionari, o pleiadă de dascăli care și-au încheiat cu deplin succes cariera. Sînt elevii și profesorii clasei a VIII-a B a Liceului „Gheorghe Lazăr” din București, promoția 1947, anul care avea să culmineze, în penultima sa zi, cu istorica proclamare a Republicii.

Tocmai de aceea a fost cit se poate de firesc ca lecția festivă să fie o lecție de istorie, în care profesorul Marin Marinescu a evocat — cu aceeași patimă de altădată — formarea celor dintii state românești, începutul celui drum suitor pentru care întemeierea Republicii a fost ținta, istoricește, cea mai firească.

Cine sînt, astăzi, după un sfert de veac, „cei dintr-a VIII-a B”?

În mare măsură, conclavul lor a fost reprezentativ pentru peisajul economic și cultural al României de azi. La „apelul” celor care sed astăzi, cumiți în bănci, între zidurile bătrînei școli, răspund: prezent! — electronica, chimia, mecanica, medicina, petrolul, agricultura, construcțiile, transporturile, comerțul, învățămîntul, teatrul, ziariștii.

Recent, la Casa de cultură din Galați, a avut loc vernisajul expoziției de artă plastică a cadrelor didactice intitulate „Omagiu Conferinței Naționale a Partidului Comunist Român”.

Lucrări în acuarelă și ulei, linogravuri, obiecte de ceramică, sculpturi în ghips, lemn sau marmură vin să ilustreze vocația, talentul și dragostea de frumos a celor 11 expozanți — profesori de desen de la școlile municipiului. Iar frumosul, artiștii-dascăli l-au căutat în realitatea contemporană, în preocupările lor cotidiene. Spre edificare, citeva din titlurile lucrărilor: „Dimineața la Combinat”, „Figlina”, „La Șantierul naval”, „Elevă”, „Luminile orașului”, „Noul cartier”, „Colectiviste”, „Beisug” s.a.

De ani de zile, învățătorii Marin și Zenobia Georgescu din comuna Celaru, județul Dolj, își închină viața și munca ridicării satului lor, ridicării și modernizării școlii. Sînt multe faptele lor, sînt multe și frumoase inițiative pe care le-au luat ei pentru comună, pentru școală, pentru elevii săi. Despre fiecare dintre ele cetățenii comunei vorbesc cu mîndrie și recunoștință. Recent, în activitatea învățătorilor amintiți s-a mai înscris un succes care merită consemnat: crearea muzeului „Punctul muzeistic din comuna Celaru”, așa stă scris pe clădirea modestă. Muzeul are secții de arheologie, istorie, etnografie. Sînt adunate acolo, cu multă răbdare și migală, sute de piese, urme ale istoriei acestor meleaguri. Muzeul, așa cum mărturisesc creatorii săi, pune la dispoziția școlii un mijloc prețios de predare a lecțiilor de istorie, de geografie, oferă elevilor posibilitatea de a cunoaște trecutul bogat al județului, al patriei. În același timp, el constituie unul din punctele de mare interes pentru sătenii din Celaru.

Despre învățătorii Marin și Zenobia Georgescu se mai poate spune ceva: sînt autorii unei Culegeri de folclor poetic tipărită recent de către Centrul de îndrumare al creației populare și al mișcării artistice de masă.

Zilele acestea se desfășoară, în zona Predeal — Trei Brazi, faza finală în competiția republicană de orientare turistică pentru troleul „TREI BRAZI”.

La această a V-a ediție participă 40 de echipe de băieți și de fete din întreaga țară, reprezentative ale caselor de pionieri, calificate în etapele județene ale competiției.

Caracterul aplicativ al acțiunii se materializează prin organizarea unor probe ca: semnalizarea cu fanioane și lăternă în etapa de noapte în codul „Morse”, folosirea frîngiei și efectuarea nodurilor în caz de accidentare, tir cu arma cu aer comprimat în baloane captiv, escaladarea diferitelor obstacole etc.

În parcul Liceului „Traian” din municipiul Drobeta Turnu-Severin a fost, recent, dezvelită statuia unuia dintre profesorii de renume ai școlii severinene: Theodor Costescu.

Venit de pe meleagurile Gorjului, ca profesor de fizică și chimie la gimnaziul din Turnu-Severin (1889), Th. Costescu, desfășurînd o activitate remarcabilă ca animator cultural, reușește în jurul său pe intelectualii și meseriașii locali și, prin eforturile comune ale tuturor, inaugurează, în 1893, Liceul Traian și Grădina botanică.

L.L. Caragiale, în Moftul român, îi dădea ca exemplu de profesor, iar Nicolae Iorga, referindu-se la Th. Costescu, îi definea: „oltean de rasă veche”, a cărui vorbă și faptă „părea să fie de la un întreg neam cu pază în tot ce gîndeste”.

Academia Română l-a adus, postum, omagiu său, cooptîndu-l ca membru de onoare. Recentă manifestare reprezentivă, în buna tradiție a școlii severinene, a nou prilej de afirmare a dorinței cadrelor didactice de a îndruma și educa tineretul în spiritul marilor idei actuale.

Inițiativa să aparțină școlii

De la bun început, trebuie să reținem colaborarea fructuoasă a Liceului nr. 2 „Ion Măiorescu” din orașul Giurgiu cu Șantierul Naval „Argeșean”, care ne patronază, ne-a ajutat profesora Elena Mireanu, secretar organizației de partid din

Ei au ales munca în producție

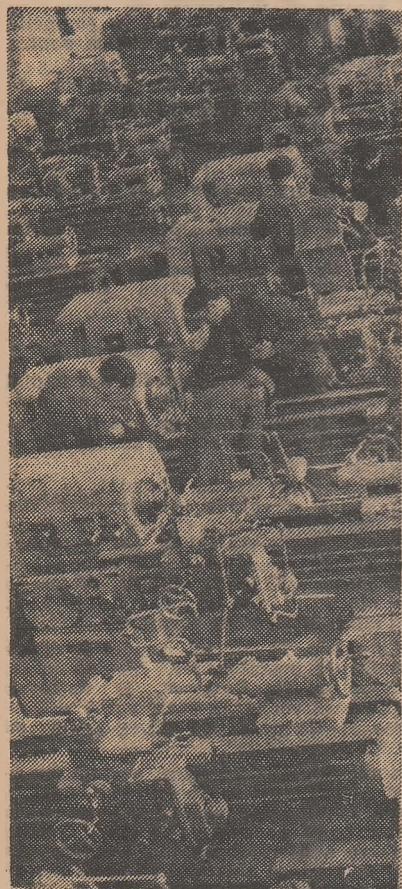
Opțiunea unor absolvenți de liceu

Cu aproape un an în urmă, 30 de tineri absolvenți ai liceelor de cultură generală s-au prezentat la serviciul personal și învățământ al Fabricii de unelte din București și au solicitat angajarea. Fabrica i-a angajat cu intenția ca într-un an de zile să-i transforme în muncitori de înaltă calificare, specializați în montaje electrice. Despre acești tineri care, după absolvirea liceului, s-au hotărât să se încadreze în activitatea direct productivă, am discutat într-una din zilele trecute cu inginerul șef coordonator al F.M.U.A.B., R. Cernat.

— Producția fabricii noastre — mi-a spus tovarășul Cernat — este viguros orientată către mașini unelte de mare tehnicitate, mașini care funcționează pe bază de comenzi-program, comenzi secvenționale, comenzi numerice, ceea ce solicită din partea muncitorilor un fond intelectual, o elasticitate de gândire, o capacitate de discernământ și de orientare care nu se obțin decât la un anumit nivel de pregătire. Am observat la acești absolvenți ai liceului de cultură generală, pe care l-am angajat anul trecut și care, paralel cu munca în producție urmează un curs de calificare de 12 luni, tocmai fondul de pregătire necesar pentru însușirea cunoștințelor de specialitate.

— Ce fel de lucrări efectuează acești tineri? am întrebat.

— În momentul de față, lucrează sau mai bine zis se pregătesc să lucreze — fiindcă, deocamdată, sarcinile lor de producție sînt derivate din programa cursului despre care am amintit — la montarea instalațiilor electrice automatizate, la strungurile carusel, borwerkere, freze, mașini de rectificat și agregate. Profesia lor îi va pune deseori în situația să studieze lucrări și documentații străine. Cultura pe care au acumulat-o în liceu, antrenamentul intelectual le vor facilita accesul la această documentație, după cum îi vor ajuta să se orienteze în acele frecvente împrejurări ale producției cînd, în fața a mai multor căi de urmat, trebuie să decizi cu

- Muncitori de înaltă calificare, specializați în montaje electrice.

- Cultura și antrenamentul intelectual acumulat în liceu îi ajută să se orienteze în producție.

- Muncind alături de părinți, în secția de zețarie.

- Printre muncitori în halate albe, într-un gigantic laborator modern.

operativitate asupra variantei optime. Pe de altă parte, intenționăm ca în viitorul apropiat să înființăm atît în țară cît și peste hotare mai multe centre de „service“, în organizarea cărora contăm pe contribuția acestor tineri, date fiind cunoștințele lor de limbi străine și întreaga lor cultură, firește mult mai largă decît, de exemplu, a unui absolvent de școală profesională.

Cuvinte de laudă la adresa absolvenților de liceu angajați în fabrică am auzit și de la șeful biroului învățământ al uzinei și responsabilul cursului, Ilie Petculescu.

— Faptul că în liceu au învățat socialism-stiințific, economie politică, fizică, chimie, matematică, limbi străine, îi ajută să înțeleagă problemele de producție. Sînt oameni care înțeleg și asimilează ușor, oameni care gîndesc și care au o frumoasă ținută etică.

Anul trecut Georgeta Constantin a absolvit Liceul „I. L. Caragiale“ din București. Deși una dintre cele mai bine pregătite eleve din promoția ei și, cu siguranță, cea mai bună elevă a clasei, Georgeta Constantin nu a reușit la concursul de admitere la Facultatea de biologie. Trac? Ghinion? Cine știe. Fapt este că, după acest esec, Georgeta Constantin nu a rămas acasă să se lamenteze sau „să aștepte anul viitor ca să mai încerce o dată“ Soluția o avea pregătită dinainte. Se gîndise deseori la ea, ori de cîte ori îi trecea prin minte eventualitatea nereușitei. Părinții ei lucrează amîndoi la secția de zețarie a Combinatului poligrafic „Casa Școlii“. Și despre profesia de zețar știa încă de pe cînd era elevă destul de multe, fie din spusele lor, fie din vizitele pe care le-a făcut nu o dată la combinat. La scurtă vreme după examen, le-a împărtășit părinților intenția ei.

— Vreau să lucrez cu voi, la zețarie. Vă rog să mă ajutați să mă angajez.

— Bine, dar voi să devii biolog, au obiectat ei.

— N-am renunțat la acest gînd. O să încerc și la anul. Dar, pînă atunci, vreau să muncesc și munca voastră mi se pare cea mai frumoasă.

— Poate ar fi bine să stai acasă să te pregătești în continuare.

— Rămîne destul timp liber după orele de serviciu.

Astăzi, Georgeta Constantin este una dintre muncitoarele apreciate la secția zețarie-edituri a combinatului. Cît privește biologia, rețineți mărturia ei.

— O să încerc și anul acesta, dar

cred că o să-mi pară rău dacă voi reuși.

Și Georgeta Constantin nu este singurul absolvent de liceu care a apărut în ultima vreme printre muncitorii combinatului. Ca ea mai este și Maria-Lucia Medeș de la

atelierul de retuș al secției ofset — despre a cărei muncă atît de migăloasă și care cere atîta talent și răbdare mi-a vorbit foarte frumos brigadierul Constantin Lupășcu — și Victoria Jeleriu de la secția fotocolor, și Ilie Constantin, de la zincografie, și Eugenia Botea de la tîefdruk și alții.

Intreprinderea de panificație „Titan“ este o imensă brutărie. Dar imaginea tradițională a brutarului cu fața congestionată de căldură, care aruncă în cuptor bulgări de cocă nu are nimic comun cu această brutărie. Aici, mîinile lucrătorilor abia dacă ajung să atingă în treacăt pasta care, ieșind din malaxoare, călătorește pe benzi automate, prin cupatoare electrice, la capătul cărora apare transformată în pîini calde și pufoase. Și aici, printre muncitorii în halate albe, cu alură de laboranți într-un gigantic laborator modern, am întîlnit tineri absolvenți de liceu care, în alegerea profesiei, au optat pentru munca direct productivă. Insuși secretarul organizației U.T.C. a întreprinderii, Marin Stoica, este unul dintre ei.

— Eu, îmi spunea el, am fost angajat la început ca recepționar. Acum sînt merceolog, la serviciul desfaceri. Salariații care au absolvit liceul au perspective frumoase în întreprinderea noastră, tocmai datorită modernizării procesului de producție. Aceasta cere oameni cu pregătire intelectuală ridicată.

Trecînd prin halele întreprinderii, Marin Stoica mi-a prezentat și alți absolvenți de liceu. Între ei, l-am cunoscut pe Mircea Ioniță, absolvent al Liceului „Emil Racoviță“ din București.

— Nu sînt dintre aceia care și-au dorit să devină inginer de dragul de a purta numele de inginer. Cînd eram elev mi-am propus să-mi aleg o profesie care să-mi placă și care să mi se potrivească. Pe vremea aceea, visam să devin aviator. Chiar am încercat să mă înscriu la o școală de aviație. Dar, n-am reușit. După aceea, am făcut armata și, cînd m-am întors din armată, m-am angajat la această întreprindere, unde fac o muncă frumoasă care îmi place și îmi dă satisfacții.

Am mai pus o întrebare: —

— În ce măsură vă este de folos pregătirea primită în liceu în munca pe care o prestați aici?

Mi-a răspuns Elena Tase, absolventă a Liceului de cultură generală nr. 1 din Călărași.

— În mare măsură, nu numai pentru că sîntem folosiți în activități care ne obligă să recurgem la cunoștințele acumulate în școală, dar și pentru că, deseori, în procesul de producție se ivesc situații în care pregătirea noastră se confruntă cu experiența muncitorilor mai vîrstnici.

Dan Dunăreanu

MICROCOOPERATIVA

și
marile
ei
capacități
instructive

La Unirea — sat relativ mic (1500 de locuitori) — există un C.A.P. puternic, cu oameni harnici; ei practică viticultura pe o suprafață de 480 ha (dintre care 50% plantație refăcută, din soiuri nobile), iar pe celelalte 700 ha — culturile cerealiere și legumicultură. Anul trecut, de pildă, cooperatorii de aici au obținut venituri în valoare de 53 lei la ziua-muncă, în afara altor produse. Anul acesta veniturile lor vor fi mult mai mari, deoarece atât la vița de vie cât și la grâu și porumb se prevăd producții record. Dar copiii? „Copiii — ne spune profesorul Ioan Ghiuță, directorul școlii din Unirea — seamănă leit părinților: sint harnici, săritori și vor ieși din ei oameni de ispravă“.

Cîteva date absolut necesare

Data constituirii microcooperativei: aprilie 1972; numărul membrilor cooperatori (elevi din clasele V—VIII): 83; teren agricol: 5000 m.p. plantație de vița de vie, de cinci ani, plus 2500 m.p. teren arabil pentru diverse culturi, plus 3 parcele cu roșii și una cu ardei repartizate din solarile de 10000 m.p. ale cooperativei agricole — mamă.

În stabilirea organelor de conducere, s-a adoptat schema simplă a cooperativei mari, adică: un președinte (Duca Gr. Constantin — intrat de curind în clasa a VII-a), un vicepreședinte (Palade Liliana, de asemenea din clasa a VII-a), un inginer șef (Mocanu Costel, clasa a VIII-a), un contabil șef (Preda I. Vasile, clasa a VI-a, cel mai bun elev din școală, care a terminat anul școlar numai cu note de 9 și 10). Consiliul de conducere este format din 10 membri (6 băieți și 4 fete).

Pentru o mai bună repartizare a forțelor de muncă și pentru ținerea unei evidențe mai stricte a lucrărilor prestate au fost constituite două brigăzi. Fiecare brigadă, la rîndul ei, cuprinde trei echipe de elevi cooperatori. Ca șefi de echipă au fost desemnați elevii cei mai sirguincioși la învățătură, cei mai harnici la lucrările practice.

Cum se lucrează

În solarii, roșiile, legate de araci, ating cu lujerii înălțimea de aproape 2 metri, gemind de roade. Parcelele îngrijite de elevi nu se deosebesc cu nimic de celelalte, ale adulților. Copiii le-au lucrat, ca la carte, după toate regulile agrotehnice. Ei au semănat roșiile în răsadnițe, le-au stropit, le-au repicat; apoi le-au sădit în solarii, le-au săpat, le-au bătut aracii. La vița de vie, la porumb, la cartofi, la floarea-soarelui de pe lotul microcooperativei, de asemenea, elevii au executat singuri toate lucrările, mai puțin stropitul cu substanțe chimice.

Acum elevii sint la munte, într-o tabără, unde își petrec o parte din vacanță. La toamnă, cînd vor începe cursurile, în cadrul programului de activitate productivă, vor avea iar de lucru: să culegă porumbul, să adune cartofii, să culegă via și atîtea altele. Evidența muncii lor este ținută judicios în scripte, fără nici o scăpare. Contabilul șef al unității, elevul fruntaș de care vorbeam, are grijă să fie pontat fiecare minut de muncă prestată. De fapt, sint două feluri de pontaje: la roșii și la vie pontajul se face în zile-muncă, pe fișele macrocooperativei, urmînd ca la toamnă, la încheierea conturilor, microcooperativa școlară să-și primească drepturile ce i se cuvin, prezentînd contravaloarea muncii elevilor. Pe loturile de porumb, de cartofi și floarea-soarelui, pontajul se face intern, în cadrul micro-C.A.P.-ului, care valorifică produsele prin cooperativa-mamă.

Și gîndul de Colorado poate fi exemplu practic

La Unirea, nici profesoara de științe naturale, Ana Mocanu, nici conducerea școlii, nici cea a cooperativei agricole (președinte: Virgil Staicu, inginer șef: Grigore Bare) nu uită vreodată clipă — chiar în toată muncile celor mai urgente — că elevii sint... elevi. Accentul se pune aici, cu orice prilej, pe instrucția practică și pe educație, în care exemplele concrete vorbesc la tot pasul. Iată, de pildă, o parcelă de cartofi înfloriți: tulpini viguroase și verzi prevestesc o recoltă frumoasă. Iar alături — pe o suprafață de cîteva metri pătrați — cartofi cu frunzele mîncate de gîndacul de Colorado, unde recolta e aproape total compromisă. Copiii intuiesc, astfel, importanța insecticidelor. Pe o altă parcelă, floarea-soarelui, de înălțimea unui om, își leagăna talgerele înflorite în soare. Aici s-a folosit, ca îngrășămint, bălegarul. Și numai la distanță de doi pași — cîteva rînduri de floarea-soarelui cu tulpini pipernicite, unde pămîntul n-a fost tratat cu îngrășămint.

Cultura porumbului se întinde pe o suprafață de 1800 m.p. Și aici terenul a fost împărțit în parcele demonstrative: porumb irigat și lucrat la timp, porumb al cărui pămînt a fost îngrășat cu substanțe chimice, porumb unde s-au folosit îngrășămint naturale, porumb la care s-a întîrziat intenționat prima prașilă, porumb semănat tradițional (cu fasole intercalată printru rînduri) etc. Copiii văd și compară; și mai ales, învață cum trebuie să muncească cu randament sporit spre a smulge pămîntului cît mai multe roade. Alteori, învață cum nu trebuie să muncească. Pornind, de pildă, de la gîndacul de Colorado!

Știința de a pune o coadă la sapă

Nu, titlul acestui capitol n-are în el nici cea mai mică umbră de ironie. Oricît de modernă și de meca-

nizată ar fi agricultura, sapa și alte unelte asemenea ei ca: hîrlețul, tîrnăcopul, coasa rămîn încă indispensabile în anumite lucrări. Dar coada sapei ori a hîrlețului se mai rupe: ce te faci cînd n-o știi confecționa, sau cînd deși o ai confecționată gata, n-o știi pune?

Meritul organizatorilor micro-C.A.P.-ului de la Unirea tocmai acesta este: de a nu ocoli amănuntele, de a ține cont de cele mai mici necesități pe care le implică munca de agricultor, simplă în aparență, dar atît de complexă în fond. Unele din aceste amănunte, neglijate odată, pot să devină hotărîtoare la un moment dat, ducînd chiar pînă la compromiterea unei recolte. La Unirea nu se neglijează nimic! „În perioada de iarnă — perioadă scurtă, cam din decembrie, pînă spre sfîrșitul lui februarie, cînd începe munca la răsadnițe — ne spune prof. I. Ghiuță, copiii lucrează în atelierul școlii. În alte comune aud că elevii lucrează la strunguri și la diverse motoare. Noi de-abia din toamnă o să primim un motor de la C.A.P., propus pentru casare. O să-l demontăm și o să-l asamblăm din nou, piesă cu piesă, pînă cînd elevii vor învăța bine cum e construit, cum funcționează, cum se minuieste. Totodată, în atelier, nu uităm să-i deprindem pe elevi cu unele munci absolut necesare; de pildă, să ascuță o secure, o coasă, sau un hîrleț! Ori să știe să pună o coadă la sapă! Coada sapei n-o poți pune oricum. Trebuie să fie ușoară și rezistentă, căci altfel se rupe cînd izbesti mai tare într-un bulgăre; e nevoie apoi să fie netedă, altfel îți face bășici în palme: trebuie să-i bați icul sub un anumit unghi, altfel îți poate sări în picior. Prin urmare, există

o știință și aici, pe care nu neglijam să o transmitem elevilor. În atelier, iarna, elevii mai învață să minuiască și să repare foarfecele de tăiat vie, vermoresul și alte unelte.

La Unirea, de-o parte și de alta a imenselor solarii grele de rodul roșiilor coapte, se înalță doi plopi seculari. Sint cei mai mari copaci de care i-am văzut vreodată Circumferința, îndeosebi a unuia dintre ei, abia o pot cuprinde în brate șase oameni. Cînd te afli sub poala lui și privești în sus, spre coroana răsfirată și ametitoare, simți cum îți inundă în suflet un sentiment robust — al statorniciei și durabilității perpetue. Poate de la acești plopi, pe-acest tărîm bogat în legende și fapte istorice, oamenii vor fi învățat dragostea de pămînt, transmițîndu-și-o prin generații. Sau poate plopii înșiși cresc din această dragoste.

D. Rachici

Legile cetății

(Urmare din pag. 1)

mau voința elaselor stăpînitoare și finalitatea lor era opusă intereselor poporului, în socialism, întrucît legile exprimă interesul întregii națiuni, a cărei emanație de altfel și sint, ordinea și legalitatea nu numai că sint posibile dar sint și obligatorii.

România se găsește în plină revoluție și construcție socialistă. Partidul conduce astăzi poporul în opera făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate. În acest moment al istoriei națiunii române, se impune mai imperios ca oricînd să gîndim și să meditam temeinic atît la legile noi care se cer elaborate cît și la sădirea și formarea în sufletul tuturor membrilor marii noastre familii a sentimentului de respect față de legile statului.

Patria însăși nu este numai pămîntul strămoșesc, ci și întregă moștenire și spiritualitate străbună, la care se adaugă legile și obiceiurile cetății.

Continuînd pe un plan superior tradițiile ei cele mai bune, școala românească de astăzi trebuie să-și propună printre obiectivele sale și pe acela al formării și întăririi credinței că prima datorie față de patrie este aceea față de legile ei.

Dacă vom crește și ne vom forma cu sentimentul respectului pentru legile țării, contribuim la civilizația, progresul și prosperitatea națiunii. Atunci școala își va fi îndeplinit o mare misiune socială.

Învățînd de la cei mai mari bărbați ai neamului, să adoptăm cu toții deviza secretarului general al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu: „Nu trebuie să facem nici o concesie de la principiile noastre de viață. Să nu admitem nici o abatere sau încălcare a hotărîrilor și legilor statului“. Să facem în așa fel ca urmașii noștri să exolve marea ROMÂNIEI prin cuvinte simple: am avut legi drepte pe care le-am respectat

LICEUL, carte de vizită a comunei de azi, a celei de mâine

Integrat organic în amplul proces de dezvoltare și reînnoire prin care trece în anii aceștia întreaga țară, satul românesc cunoaște mutații profunde, corelate deplin cu ansamblul dinamic al civilizației socialiste. În acest ansamblu, școala satului de azi își are locul său bine definit, — ponderea în viața lui socială, economică și culturală actuală și mai ales în configurația sa viitoare fiind dintre cele mai însemnate.

Despre ce înseamnă astăzi școala rurală și mai ales ce va trebui ea să reprezinte, mi-a vorbit directorul liceului din Bălcești, județul Vilcea, comunistul Gheorghe Boghianu.

— N-am să încep însă cu liceul, mi-a spus el. Nu pot vorbi numai despre liceu ci tot ceea ce s-a făcut și se face aici, toată munca noastră, a dascălilor, este corelată, este strâns legată de comună, de viața și de munca sa, de planurile sale de viitor. Trebuie, îmi place și mă mindresc s-o spun ori de câte ori am prilejul: Bălceștii este o comună care, ca multe altele, a cunoscut în ultimii ani o deosebită dezvoltare din toate punctele de vedere. Avem o puternică industrie locală. Producem mobilă, preparate din beton, avem o fabrică de cărămidă, câteva secții de croitorie. Avem o cooperativă agricolă de producție bine chiozuită și gospodărită, cu venituri serioase. Bugetul comunei se ridică la 30 de milioane lei. Civilizația și bunăstarea au pătruns în fiecare casă. Oamenii au învățat să trăiască, să muncească și să gândească într-un chip nou, modern conform principiilor eticii socialiste. Și, firește, nu ne-am oprit aici. Dorim să ajungem, și avem toate posibilitățile, toate condițiile, la un nivel mult superior celui ac-

tual. V-am spus toate acestea (și ar mai fi fost multe altele) pentru ca să înțelegeți ce înseamnă un liceu într-o astfel de comună, ce înseamnă în general școala sătească de azi (pentru că fiecare sat cunoaște o astfel de dezvoltare) și ce răspundere, ce sarcini deosebite avem, în aceste condiții noi, slujitorii unei astfel de școli.

— Școala trebuie să însemne, după cum spuneți, o carte de vizită a satului respectiv, ceea ce are el mai bun, mai de preț.

— Da, o carte de vizită care să-l reprezinte așa cum este astăzi și mai ales cum va fi mâine. Pentru asta ne străduim, pentru asta muncim. Iată doar un exemplu. Spuneam că avem o puternică industrie locală, o agricultură în continuă modernizare. Va fi permanent nevoie de cadre, de buni specialiști, de muncitori calificați. Cine să-i asigure și să-i pregătească mai bine decât liceul din comună care cunoaște aceste cerințe? Am organizat deci pregătirea tehnico-productivă a elevilor ținând seama de specificul și necesitățile comunei. Avem șase ateliere. Le-am amenajat într-o clădire specială, construită din economii, și le-am înzestrat, cu ajutorul substanțial al comunei, cu toate cele necesare. Funcționează în liceul nostru atelier de tâmplărie, de electrotehnică, de mecanică, de croitorie, și de țesut covoare. În afara atelierelor, elevii au făcut practică și la întreprinderile locale. Anul acesta, în cadrul contractelor încheiate, am realizat o importantă producție care ne-a adus beneficii și economii însemnate. Microferma liceului, cu o suprafață de 5 ha, ne aduce de asemenea un venit sub-

stanțial. Important este însă altceva: elevii noștri se pregătesc în liceu să devină cadrele de mîine ale industriei și agriculturii comunei, se leagă, prin meseriile pe care le deprind în liceu, de comună. Sint absolvenți din ultimii doi ani care s-au angajat în întreprinderile amintite și muncesc cu rezultate bune. Alții se vor angaja în vara aceasta.

— Îmi spuneți la începutul discuției noastre că în județul Vilcea sint mulți matematicieni, mulți ingineri și tehnicieni, mulți medici foști absolvenți ai liceului din Bălcești.

— Da, așa este. Peste tot mă întâlnesc cu foști absolvenți. Dintr-o promoție de 34 absolvenți, de pildă, 15 sint profesori de matematică, 5 ingineri, 3 medici și restul tehnicieni și maiștri.

— Se vede că la liceul din Bălcești matematica, științele exacte în general sint la mare cinste.

— Nimic, nici în industrie, nici în agricultură nu se face fără matematică, fără fizică și chimie, fără buni specialiști în aceste domenii. Or, noi, la Bălcești, vrem să facem și industrie, și agricultură bună, cu oameni competenți, bine pregătiți. Am creat în liceu un nucleu puternic, o preocupare serioasă spre acest domeniu.

— Poate peste cîțiva ani se va putea vorbi și despre școala de matematicieni de la Bălcești.

— Cel puțin eu, ca profesor de matematică aș fi foarte bucuros. Depinde în primul rînd de noi, cei care-i pregătim. Liceul nostru — și aceasta, ca director, o pot garanta — are un corp profesoral bine pregătit. La noi există un foarte serios și exigent climat de muncă, o foarte perseverență preocupare pentru auto-perfecționare, pentru perfecționarea și modernizarea procesului de învățămînt în general. (N.r. directorul școlii constituie un exemplu în această privință: ca profesor de matematică a obținut de curînd gradul I).

— Am aflat la inspectorat că ați introdus televiziunea integrată.

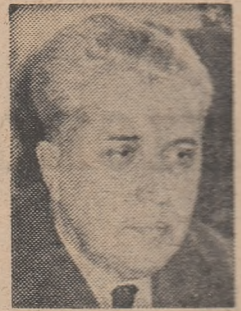
— Deocamdată pentru biologie. De la 15 septembrie vom preda numai în cabinete și laboratoare. Muncim toată vara, profesori, elevi și părinți, pentru a realiza acest lucru. Avem deocamdată șapte televizoare, două aparate de proiecție și un foarte bogat material didactic executat cu mijloace proprii în atelierele liceului. Mai avem de gînd să facem încă multe lucruri pentru ca, așa cum vă spuneam la început, să ținem pasul cu dezvoltarea comunei, cu dezvoltarea școlii, a învățămîntului.

— Tovarășe director, care este, după dumneavoastră, lucrul cel mai important pe care l-au realizat aici la Bălcești profesorii, l-am întrebat. După cîteva clipe mi-a răspuns scurt, fără ezitări.

— O școală de prestigiu.

Sint cele mai sincere și mai frumoase cuvinte pe care le-a rostit în acea zi comunistul Gheorghe Boghianu.

Monica Verdeș

Nu am făcut mai mult decît miile de colegi ai mei

La Ciacova, în frumoasa comună situată în mînoasa cîmpie a Timișului, am întîlnit o școală care m-a impresionat prin dotarea sa modernă, prin spiritul gospodăresc și prin chibzuința cu care este condusă. Cu toate că localul liceului de cultură generală este destul de vechi, el a fost reamenajat și acum totul a îmbrăcat haina noului și modernului.

Ceea ce este deosebit de interesant aici este modul în care a fost reînviată o veche tradiție a părinților elevilor: agricultura. Ferma de la școala din Ciacova poate constitui un exemplu de organizare riguroasă, de muncă rațională și științifică. Ea dispune de un lot de 25 ha, irigat prin conducte subterane. Ca orice fermă, este înzestrată cu unelte și utilajele agricole necesare din care nu lipsește nici tractorul. Munca elevilor pe lot a dus la obținerea, an de an, a unor importante recolte de legume și fructe care au fost valorificate la cantina școlii.

În ultimii trei ani, școala a fost înzestrată prin mijloace proprii cu două moderne laboratoare, unul de fizică și altul de chimie, cu un cabinet audio-vizual și cu o spațioasă sală de sport.

Sufletul tuturor acestor realizări este comunistul Trifu Petcu, directorul liceului. De 15 ani de cînd conduce această școală el este permanent preocupat să capteze energiile și să le gospodărească în spiritul cerințelor dezvoltării societății noastre socialiste, să împletească armonios dragostea pentru profesie — este profesor de istorie — cu pasiunea și spiritul de răspundere pentru munca de director. Activ, priceput și destoinic gospodar, îl găsești pretutindeni în școală.

— Nu am făcut nimic mai mult — ne spune profesorul Trifu Petcu — decît ceea ce trebuie să fac, mai mult decît ceea ce trebuie să fac oricare învățător sau profesor care și-a asumat marea răspundere de a se ocupa de buna dezvoltare și pregătire a tineretului.

Violeta Apostol

...mai buni, mai cinstiți, mai frumoși...

Reportajul săptămîinii a prins glas. Fie la Alexandria, fie în căutarea micuților inventatori prezenți la Minitehnicus '72, reporterii surprind pulsul unei existențe conștiente de faptul că omul este făcut pentru muncă, pentru a se afirma prin ceea ce creează cu mîinile și ascuțirea minții sale.

O rubrică zilnică a programului T. V. s-a intitulat ÎN ÎNTIMPINAREA CONFERINTEI NAȚIONALE A PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN ȘI A CELEI DE A 25-A ANIVERSĂRI A REPUBLICII; 20 de minute dedicate întrecerilor socialiste — țara întreagă în întrecere — realizarea cincinalului în patru ani și jumătate. Despre bucuriile și neazurile muncii lor oamenii ne-au povestit direct, simplu cu vorbirea cea de toate zilele. Accidental a devenit și vehicul obicei al televiziunii de a „sofistică” realitatea, de a prefabrica și „influența exprimarea” celui aflat în fața strungului, a turbinei de aburi sau a tractorului. Rubrica destinată omului și muncii sale și-a îmbunătățit în timp profilul, funcționînd acum sub titlul RAPORTAM CONFERINTEI NAȚIONALE și încercînd ca într-un adevărat serial, să aducă în fața milioanei de telespectatori

„oameni și fapte din marea întrecere”. Mai discretii ca de obicei, reporterii s-au retras și au lăsat cale liberă imaginii, argumentul cel mai convingător, cît și prezența de spirit a celor aduși în prim planul discuției: meșteșugul tehnic al montajului întîrînd întotdeauna expresivitatea dialogului.

Tineretului îi revine responsabilitatea viitorului. Ascultîndu-i gîndurile aflăm: „eu aș vrea să descopăr un medicament care să-i facă pe oameni tineri, mai buni, mai cinstiți și mai frumoși” — rostea cu maturitate o fetiță din clasele primare; „orasul Pitești va fi iluminat printr-un sistem aparte creat de copii” — sublinia un secretar de partid destoinic, și multe alte inițiative uimitoare. La vîrsta salutului de pionier tinerii inventează, visează la viitor, sint siguri pe viitorul lor.

Multe, aproape de necuprins sint faptele semnificative ale istoriei noastre actuale. Reporterilor nu le mai revine decît obligația să leculeagă (s-a dus vremea vîntorii de subiecte!) și cu întrebări scurte, concise să-i dea telespectatorului un crîmpei al realului.

Ileana Colomieț

● INSTRUIRE TEMEINICĂ

● PRODUCȚIE DE CALITATE

● AUTODOTARE — obiective esențiale ale practicii

în învățământul profesional,
tehnic și liceal de specialitate

În anul școlar care s-a încheiat de curind, instruirea practică a elevilor din învățământul profesional, tehnic și liceal de specialitate a cunoscut o orientare mai pregnantă către cerințele impuse de pregătirea muncitorilor și tehnicienilor necesari industriei noastre. Răspunzând indicațiilor trasate de partid, de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, practica elevilor din aceste școli a fost îndreptată mai mult către procesul tehnologic modern, a dus la realizarea unei producții școlare de o ridicată valoare calitativă și cantitativă, a contribuit în mare măsură la autodotarea școlilor.

Despre unele realizări în domeniul instruirii practice, despre câteva din obiectivele urmărite în pregătirea viitoarelor cadre pentru economie ne-au vorbit câțiva directori și directori adjuncți ai unor grupuri școlare profesionale.

Ing. GH. COTEA, Grupul școlar petrol din Cimpina :

„Lecția cea mai bună ne-o dă direct producția“

Asemenea multor unități școlare din învățământul profesional, tehnic și liceal de specialitate dispunem și noi de o bază materială modernă, de laboratoare și ateliere bine dotate — printre care un atelier central, tip hală industrială modernă, cu 160 de locuri — în cadrul căreia se poate desfășura un proces de instruire la nivelul celor mai înalte exigențe. Și încă această bază materială este în curs de extindere și modernizare. Se amenajează acum un laborator tehnologic (o schemă-școală de foraj-extracție), precum și un nou atelier-școală.

Ceea ce aș vrea să subliniez de la început este însă deosebită importanța pe care o acordăm instruirii practice în producție. Acolo, direct în producție, elevul primește cea mai bună lecție, acolo își însușește temeinic meseria pentru care se pregătește. Acest lucru l-au înțeles și inginerii, tehnicienii și specialiștii din producție cu care am realizat o strinsă colaborare pe tot parcursul anului școlar. În cadrul unei „mese rotunde“, care s-a bucurat de o largă participare, au fost dezbătute toate aspectele acestei colaborări. Profesorii școlii sint oaspeți obișnuiți în întreprindere și invers, inginerii și tehnicienii din producție participă activ la instruirea elevilor. Printre altele, de pildă, peste 50 de lecții la diferite discipline — care altădată aveau un caracter mai mult sau mai puțin teoretic — s-au desfășurat direct în producție, iar vizitele de documentare în sectoarele productive au intrat de-acum în programul săptămânal. Mai mult chiar,

Conducerea Uzinei de reparații motoare grele și tractoare din Poiana a înființat în întreprindere un atelier-școală de strungărie, organizat cu grafic de producție, în care lucrează prin rotație elevii anului III.

Participarea elevilor direct în uzină, munca în atelierele-școală (al căror plan de producție anuală este de aproape un milion), un întreg complex de acțiuni educative, activitatea în cercurile tehnice, concursurile pe meserii au dus la dezvoltarea spiritului de responsabilitate, de participare conștientă la munca productivă.

Mulțumirea noastră este atunci când auzim că elevii noștri au devenit buni muncitori și tehnicieni. Și numai în ultimii ani, peste 800 de absolvenți ai școlilor de aici lucrează în întreprinderile prahovene, contribuind la îndeplinirea cincinalului înainte de termen.

Ing. STELIAN DUMITRACHE, Școala profesională de mecanici agricoli din Roșiori de Vede :

„Lupta pentru depășirea planului de producție, o adevărată emulatie“

Anul acesta, pentru prima dată în școlile de mecanici agricoli, am aplicat un plan de producție în condițiile de plăți I.M.A. (adică același ca în întreprinderile de mecanizare a agriculturii). În felul acesta elevii pot face întrețineri tehnice și revizii la tractoare și mașini în raport cu consumul de combustibil sau ore de funcționare, iar evaluarea muncii se face la fel ca în producție. Astfel s-au efectuat, în cadrul planului, o serie de lucrări pentru întreprinderile industriale din localitate, precum și lucrări de arat, semănat,

întreținerea culturilor și recoltat la Centrul de însămânțări artificiale din Roșiori și la cooperativele agricole de producție din Scioaștea, Roșiori și Drăgănești Vede.

În luna iunie, după 6 luni de muncă, am făcut o analiză a realizărilor planului de producție, având în vedere, îndeosebi, următoarele obiective :

a) în ce măsură elevii au căpătat deprinderi practice și au devenit producători de bunuri materiale, operatori, organizatori ai unei grupe sau echipe de muncă, cooperatori, gestionari de bunuri etc.;

b) în ce măsură s-au respectat indicatorii eficienței muncii: efortul economic, creșterea producției, economia de timp de muncă, reducerea prețului de cost, creșterea beneficiului etc.

Analiza sub aceste aspecte ne-a dezvăluit lucruri care ne-au bucurat. În primul rând elevii au executat lucrări de calitate, fapt remarcat de toți beneficiarii. Apoi, orizontul lor profesional s-a lărgit foarte mult, fiecare trebuind să îndeplinească o gamă largă de roluri sociale. Rezultatele mai bune la învățatură n-au întârziat și ele să se arate.

Planul de producție pe primele 6 luni a fost depășit.

Un lucru deosebit de semnificativ este acela că lupta pentru îndeplinirea și depășirea planului de producție a însemnat o adevărată emulație pentru toți elevii școlii. Realizarea de produse utile, participarea directă în producție creează elevilor deosebite satisfacții, contribuie la însușirea temeinică a meseriei, la formarea profesională și morală a viitorilor muncitori și tehnicieni.

Ing. I. MUCIĂ, Grupul școlar „Hidromecanică“ din Brașov :

„Un obiectiv principal al producției școlare — autodotarea“

În afara dotării școlilor din fonduri centrale, acțiunea de autodotare prin producția școlară a găsit o largă audiență în cadrul colectivului nostru didactic și cel școlar. Grupul nostru are deja trei ateliere de lăcătușărie, două ateliere de așchiere a metalelor, o microturnătorie, toate moderne, luminoase, bine utilizate, dar pentru desfășura-

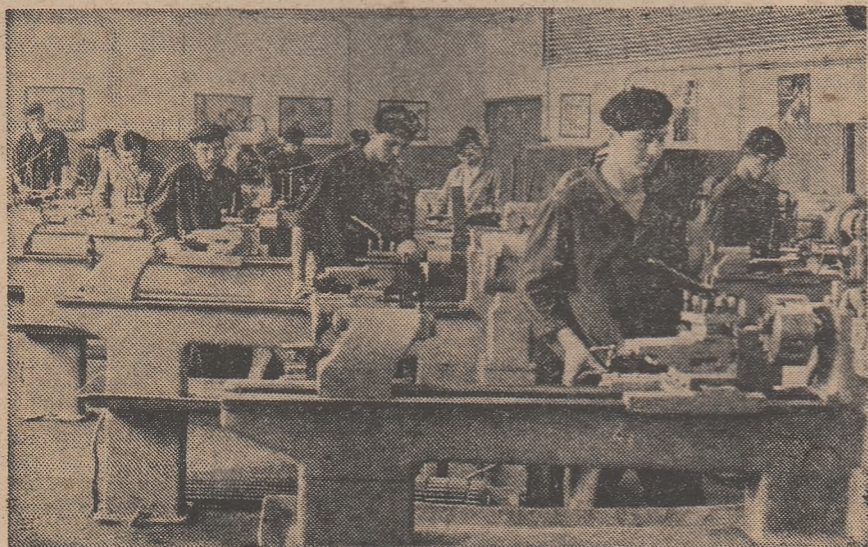

rea în bune condiții a instruirii practice am simțit nevoia sporirii zestrei sale materiale. După un studiu amănunțit al necesităților, am ajuns la concluzia că trebuie să completăm întâi dotarea atelierelor și apoi a laboratoarelor și a școlii în general. Citeva exemple de realizări obținute în acest domeniu sint revelatoare. Pentru ateliere s-au produs 20 bancuri individuale de lucru, o parte din sculele pentru trusa individuală și colectivă (valoarea totală a sculelor este de peste un milion), dulapuri individuale pentru scule și o serie întregă de materiale necesare pentru turnătorie. Pentru dotarea laboratoarelor școlii s-au conceput și realizat peste 500 de aparate, machete și dispozitive. De asemenea, au fost realizate 45 tronsoane și etajere reglabile pentru biblioteca școlii în valoare de 245 mii lei.

Este, desigur, numai o parte din producția școlară realizată. Acestora li se adaugă o serie de lucrări de strungărie și lăcătușărie efectuate pentru Uzinele „Rulmentul“, Uzinele Mirșa, Uzina „Hidromecanica“, „Metrom“, Fabrica de șuruburi, Fabrica de stofe „Partizanul roșu“ și altele, precum și utilaje pentru dotarea altor laboratoare școlare și aparate pentru cabinetele de orientare școlară și profesională din Brașov și din țară.

Numai enumerarea succintă și desigur incompletă a acestor realizări obținute în acest an dovedește orientarea pe care a căpătat-o instruirea practică a elevilor din școlile noastre în concordanță cu sarcinile trasate de partid.

Consemnări de Mircea Ionel

VACANȚA

Valoarea spiritului de inițiativă

Nu ne vom referi aici la marile acțiuni ale Consiliului Național al Pionierilor — o vom face cu alt prilej — cu privire la organizarea verii, ci la modul în care se manifestă, pe plan local, spiritul de inițiativă al educatorilor și al altor factori interesați.

În mediul rural, de pildă, pionierii se integrează organic în viața comunei. Ei participă — firește, în funcție de posibilitățile lor, de specificul virseii — la muncă în C.A.P.-uri și I.A.S.-uri, dau o mână de ajutor la înflorirea economică și social-culturală a localităților natale — fie punând umărul la construirea de noi unități școlare, fie îngrijindu-se de parcurile și grădinile publice, fie, în sfârșit, construindu-și — uneori chiar singuri — ateliere, terenuri sportive ș.a. Știrile ce ne sosesc sînt îmbucurătoare. Participarea angajată a pionierilor dezvoltă la aceștia **cultură muncii**, înțelegerea muncii ca **valoare morală**; se creează premisele formării unui tineret cu spirit de inițiativă, cu pricepere de a soluționa independent problemele atunci cînd împrejurările o cer.

Evident, vacanța nu se limitează la atîta. Ea este și un prilej pentru elevii de a se bucura de privilegiile specifice copilăriei, de frumusețile patriei, de a-și cunoaște valorile istorice și culturale ș.a. Inițiativele — numeroase — luate pe plan local pentru a asigura locuri de odihnă (tabere) sînt salutare. O dată, că se asigură condiții practice egale pentru toți pionierii din țară. Apoi, că factorii interesați își însușesc acea parte a disciplinei muncii care se numește buna organizare, folosirea resurselor de care dispun — și resursele sînt multe, ele au fost doar neglijate — utilizarea lor riguroasă. În fine, faptul că pionierii înșiși contribuie la amenajarea taberelor lor, reprezintă încă o latură semnificativă a educației.

Sînt cunoscute realizările pionierilor din Reșița sau din Galați. Mă voi referi, prin urmare, la alte aspecte, poate nu atît de spectaculoase dar, oricum, remarcabile.

Județul Buzău: Prin folosirea resurselor locale s-au amenajat tabere la **Arbănași** și **Monteoru**. Contribuția elevilor nu este de neglijat: 2720 de ore de muncă patriotică destinate propriei lor... vacanțe. La **Monteoru**, de pildă, s-au construit căsuțe tip camping care, suplimentate cu cîteva corturi, oferă posibilități de cazare de 80 de locuri (seriile, pe durată de 4—5 zile, se succed, însă, prin rotație).

Județul Sălaj: pionierii sînt, poate, întîii beneficiari ai unor așezări termale recent descoperite la **Boghis**. Ei și-au instalat aici o tabără de corturi și și-au amenajat și un centru de învățare a înotului. Și la **Bădăcin** s-a creat un astfel de centru.

Județul Bihor: tabăra de la **Piatra** a mobilizat la lucru pe pionierii din **Băița**, **Orașul Dr. Petru Groza**, **Cimpan**, **Lunca**. S-au mai amenajat locuri optime de odihnă la **Piatra**

Craiu (în corturi, bungalowuri, cabane ale Ocolului silvic) și la **Pietroasa** (aici vin pionierii din **Tămășeni** și **Biharia**). Tabără de corturi a amenajat și Casa pionierilor din **Marghita**, la **Beliu**. Realizare similare are și Casa pionierilor din **Aleșd**, la **Poiana Florilor**.

În sfârșit, Consiliul Național al Organizației Pionierilor și Ministerul Economiei Forestiere și Materialelor de Construcții au căzut de acord să impulsioneze colaborarea organelor din subordine pentru a realiza, tot pe plan local și cu resurse proprii — un program mai amplu în această direcție (86 de cabane cu o capacitate de cazare pentru 2000 de pionieri într-o serie). Deocamdată s-au realizat: în județul **Arad** (Izoi — 30 de locuri, **Groși** — 30 de locuri, **Birzava** — 25 de locuri); în județul **Sibiu** (**Gruiul Scurt** — 50 de locuri); în județul **Sighet** (**Cornet**, **Stedea**, **Nireș** — capacitate totală de 100 de locuri); în județul **Timiș** (**Rudăria** — 30 de locuri, **Între Ape** și **Bianca** — 40 de locuri); în județul **Bacău** (**Bolotam** — 40 de locuri, **Apa Roșie** — 20 de locuri). În curs de dare în folosință zilele acestea sînt: taberele din județul **Hunedoara** (**Bobilna**, **Sohodel**, **Cetatea Grădiștei**, **Sebișel**); și județul **Vrancea** unde se prevăd suplimentări cu o capacitate de 120 de locuri.

Concluzia ce se impune: de vreme ce ne stau atîtea exemple pozitive și mai mult, înseamnă că se poate și mai mult. Totul depinde de spiritul gospodăresc al celor interesați. Oricum, sperăm că rîndurile de față îi vor obliga pe cei de n-aur nimic de raportat încă, la meditații serioase asupra unei probleme de mare interes.

Viorel Știrbu

• 4000 de copii, din 20 de tabere locale, contribuie la culesul plantelor medicinale. Cîteva exemple: **județul Alba** — 300 de copii (în taberele din **Zlatna** și **Blaș**); **județul Argeș** — 300 de copii (tabăra din **Rucăr**); **județul Botoșani** — 450 de copii, „concentrați” în împrejurimile orașului de reședință; **județul Cluj** — 200 de copii (tabăra de la **Poiana Horii**); **județul Mureș** — 300 de copii (taberele din **Răstolița** și **Sovata**).

• Pionierii din **județul Bihor** și-au... „instituționalizat” relațiile de muncă. Astfel ei s-au angajat, pe bază de contracte, să participe activ, pe întreaga perioadă de vacanță, la campania agricolă de vară la I.A.S.-urile din **Săcueni**, **Valea lui Mihai** și **Salonta**. Măsuri similare — pe care le consemnăm cu satisfacție la I.A.S. **Surdac**, **Jibou**, **Hida** (**județul Sălaj**).

• „Minte sănătoasă, în corp sănătos!” Ba, de ce nu?, și perspective de înalte performanțe sportive. Probabil că și acesta este unul dintre motivele ce determină — acum, în zilele vacanței — o efervescență remarcabilă a mai tuturor școlărilor pentru crearea din resurse locale a unor baze sportive. Cîteva dintre realizări: terenuri de handbal și de fotbal la **Dărăbani**, teren de handbal la **Brăiești** (**județul Botoșani**). Reținem că, tot în acest județ, au fost create 25 de baze pentru învățarea înotului; tot centre pentru învățarea înotului au fost amenajate și la **Săcueni**, **Marghita**, **Chișlag** (**județul Bihor**).

Elev permanent

Știu exact...

Știu exact cum îi cheamă pe cîștigătorii olimpiadelor de matematică, fizică și literatură de la toate edițiile de pînă acum.

Știu exact cum îi cheamă pe elevii talentați la desen și muzică, cîștigătorii ai unor concursuri republicane.

Nu știu însă cum îi cheamă pe profesorii lor, pe cei care le-au dat startul în viață, care îi supraveghează din umbră, care se scoală noaptea ca să le inventeze o problemă cam sălățată pe care s-o rezolve a doua zi cu ei împreună.

De ce știm atît de puțin despre cei care produc (nu evit să folosesc acest cuvînt) asemenea elevi? De ce nu știm care sînt cei mai buni profesori de fizică, economie politică, sau de literatură din județul X?

Am asistat o dată la Arad la una din cele mai frumoase lectii despre Eminescu din cîte am ascultat în viața mea. Ce posibilitate are acel profesor să se afirme pe acest tărîm al talentului său? De ce să nu știe o țară întreagă că acolo, la Arad, sau dincolo, la Brașov, sau la Suceava, sau oriunde altundeva există „cel mai bun profesor de...”? Poate că „olimpiadele profesorilor” (de data aceasta nu cu lucrări scrise) ar fi un prilej de mari satisfacții morale. Pentru că recunoașterile publice (în afara felicitărilor de „Ziua Învățătorului” sau a unor titluri onorifice ce nu se pot da prea des) sînt foarte puține. „Productia” cadrelor didactice din învățămîntul mediu nu poate fi calculată pe cap de locuitor și, deci, nici premiată cu sume direct legate de cantitatea și calitatea producției. Cred însă că nimic nu ar putea împiedica promovarea morală mai consistentă a cadrelor didactice.

Ați auzit vreodată pe elevi vorbind despre profesorul care le tine lecții frumoase, pasionante? (Din păcate respectivul profesor nu poate auzi ceea ce se spune despre el.) Știu că la orele anumitor profesori de la Universitatea Bucuresteană vin studenți, asistenți și chiar lectori de la alte facultăți. Da, aceasta este o recunoaștere publică.

Numai că la școală acest lucru nu este posibil. Și atunci? Renunțăm? Știu că nu e ușor să pui bazele unei întreceri naționale, de specialitate, a cadrelor didactice. Știu că se pot invoca anumite reguli, regulamente și reglementări existente cu privire la evidențierea profesională. Știu exact toate acestea! Și totuși îndrăznesc să afirm că învățătorii și profesorii noștri merită mai mult și în acest domeniu al promovării mai mult în care calitatea promovării „cel mai bun” să constituie o recunoaștere publică reînnoibilă la anumite perioade.

Deci, facem ceva? E posibil? Știu exact că este!

Alexandru Stark

„Dacă vrei să vă faceți o imagine despre ingeniozitatea, hărnicia și îndemnarea elevilor din municipiul Brașov, vizitați-le expoziția! Am urmat îndemnul inspectorului școlar general.

Harta cu rețeaua și profilul atelierelor școlare din județ te ajută repede să realizezi bilanțul unui an școlar de muncă în căutarea unor soluții proprii de folosire a creativității elevilor de către cei ce i-au îndrumat. Ce am admirat mai mult? Minimașinile (strungurile, frezele, rabotezele, războarele mecanice de țesut) sau aparatele de verificare a aptitudinilor profesionale, toate în

Ingeniozitate, îndemnare

perfectă stare de funcționare, lucrate de elevii școlilor profesionale? E greu de spus. Ne-a încântat de asemenea originalitatea obiectelor de artizanat lucrate de elevii liceelor și ai școlilor generale. Am admirat — deopotrivă — perfecțiunea broderiilor și tricotajelor executate de elevele Liceului „Unirea”, ca și originalele obiecte lucrate în metaloplastie de elevii Liceului „Ion Meșotă”. Admirabilele veste și perdelești cu motive populare executate de elevele aceluiași liceu rivalizează cu unele lucrate de niște adevărate profesioniste. Admirăm și corectitudinea draperiilor, a feștelor de masă, a huselor pentru pian și aparate de proiectie, a poșetelor și seturilor de fețe de masă cusute de elevele Liceului nr. 1. Costumele populare din 7 zone folclorice ale țării, lucrate de elevele Școlii generale nr. 19 aranjate într-o tradițională horă a Unirii alcătuiesc un adevărat fundal pentru celelalte exponate. Nu ne permite spațiul să mai vorbim despre garniturile de hol din fier bătut și forjat, despre ramele de oglinzi și suporturile pentru flori, ziare și umbrele sau despre pirogravurile executate de elevii școlilor generale nr. 3, 4, 5 și 12.

Deschisă pînă la 30 august, a.c., expoziția este o adevărată carte de vizită pentru bunul gust și inestimabilele rezerve creatoare ale elevilor brașoveni. Pentru cei ce-i îndrumă, un minunat prilej de schimb de experiență, de stimulare într-o profesie minunată și plină de satisfacții.

Și ca o confirmare a valorii obiectelor executate de elevi în atelierul-școală stă și succesul pe care îl au la vânzare aceste obiecte în cadrul magazinului „Turist”. „Clienții noștri sînt surprinși cînd află că aceste obiecte sînt lucrate de elevi”, ne declară Maria Ciobanu, vînzătoare a raionului respectiv din cadrul magazinului.

Dar dacă vrei să vă faceți singuri o imagine asupra ingeniozității, hărniciei și îndemnării elevilor brașoveni, vă facem și noi invitația despre care vorbeam la început.

C. Păun

CONTRACTE, PLANURI DE PRODUCȚIE

ȘI MÎINI HARNICE DE ȘCOLARI

Pentru multe din școlile județului Brașov, atelierelor școlare, în care elevii își desfășoară activitatea tehnico-productivă, le constituie uzinele și fabricile județului. Relațiile ce se stabilesc astfel între uzină și școală se materializează adesea în contractele prin care activitatea tehnico-productivă a elevilor, pe baza unui plan de producție, se integrează producției materiale a întregului județ. Semnificativ ni se pare realizarea de către școlile județului, prin astfel de contracte încheiate, a unui beneficiu de 774 644 lei la sfîrșitul recentului an școlar.

Am discutat în acest sens cu prof. Elena Georgescu, inspector școlar general, cu directorii de școli, maștri și ingineri care au organizat practica elevilor în aceste întreprinderi. „Am considerat activitatea în secțiile productive ale unităților economice ca pe una dintre cele mai potrivite căi pentru dobîndirea unui nivel de cunoștințe și deprinderi de muncă apropiat de cel al muncitorilor”, ne-a spus inspectoarea generală.

Fără îndoială, o astfel de acțiune a găsit, așa cum s-a desprins din convorbirile avute, atît sprijinul organelor de partid, cit și receptivitatea conducătorilor de întreprinderi.

Muncă efectivă la mașină

Elevii Liceului de cultură generală din Rîșnov au participat, alături de părinții lor, la îndeplinirea planului de producție al „Fabricii de scule” din localitate, unde și-au desfășurat activitatea tehnico-productivă. „Putem spune că pentru noi Fabrica de scule a fost un adevărat atelier școlar”, ne spune directorul liceului, prof. Costică Mirică.

Ne face plăcere să consemnăm aprecierile lui Nicolae Butnaru, unul dintre maștrii acestei întreprinderi, care a îndrumat activitatea elevilor. Aflăm din spusele acestuia că de multe ori elevul l-a suplinat pe muncitor la una dintre cele două sau trei mașini la care acesta lucra. Maistrul aprecia în aceeași măsură

capacitatea elevilor de a-și însuși meseria pe un fundal temeinic de cunoștințe tehnologice, de matematică și fizică, cunoștințe fără de care, azi, nu mai poate fi conceput un muncitor de înaltă calificare. În concepția comună a conducerii școlii și întreprinderii, fiecare elev își va însuși la sfîrșitul ciclului liceal una din meseriile de rabotor, frezor sau strungar, primind, în urma susținerii unui examen, un atestat de calificare.

Cea mai tinără echipă cîștigă încrederea vîrstnicilor

La Codlea am făcut cunoștință cu cea mai tinără echipă a Fabricii de articole din tablă. Ea este alcătuită din 24 de elevi ai Liceului de cultură generală din localitate, condusă de același maestru care a îndrumat activitatea tehnico-productivă în timpul anului școlar: Paul Andreescu. Prin felul cum au muncit, prin operativitatea cu care au răspuns sarcinilor de plan stabilite de către întreprindere, elevii și-au cîștigat, pe bună dreptate, încrederea conducerii, care a hotărît ca pe timpul vacanței să fie angajați toți acei elevi care doresc să muncească pînă la începerea cursurilor. În timpul anului școlar, pe baza contractului încheiat cu fabrica, elevii au executat finisarea unor suduri, suporturi pentru apărătoarea autocamionului „Carpați”, bușoane, tirante destinate autoturismelor „Dacia 1300”, avînd în plan efectuarea a 4000—5000 bucăți lunar.

Consultăm bonurile de lucru, minuta încheiată între cele două părți contractante și constatăm că elevii și-au onorat la timp comenziile întreprinderii, ceea ce le-a adus de altfel și un beneficiu de 21 000 lei. „O dovadă a aprecierii muncii elevilor în întreprinderea noastră este tocmai angajarea celor 24 de elevi pe perioada vacanței, ne spun inginerii Valeriu Ene, Ion Mincu și tehnicianul Gheorghe Dobrescu. De altfel, o parte dintre aceștia, după terminarea liceului, vor munci aici.

Avem nevoie de forță de muncă, și acești elevi, avînd cunoștințe teoretice și practice, vor deveni în timp scurt muncitori cu o înaltă calificare”.

Elevilor Școlii generale nr. 10 din Brașov, locul de muncă le-a oferit posibilitatea aplicării cunoștințelor teoretice de la fizică; școala a contractat lucrări cu Trustul nr. 5 al întreprinderii de construcții locale, pentru care elevii au executat lucrări atît în atelierul școlii (tablouri de distribuție a curentului electric, coturi din policlorură de vinil, circuite de lustre, cleme), cit și pe șantier. Mai ales în perioadele de vîrf, cînd trebuiau predate într-un timp scurt un număr de blocuri, elevii erau solicitați la lucrări de instalații interioare la montarea dozelor, a prizelor și întreprinderilor.

Socotim că astfel de contracte încheiate între întreprinderi și școli, punerea în acord a planurilor de producție ale atelierelor școlare cu cele ale întreprinderilor vădese un aspect nou, cu urmări dintre cele mai fericite în conceperea activității tehnico-productive. Familiarizați cu munca, orientați în același timp spre activități ce beneficiază de tradiție în cadrul localității, elevii devin schimb de nădejde al părinților lor, se simt solidari cu efortul creator al întregului nostru popor.

Cornelia Gîrmacea

ȘCOALA

(Urmare din pag. 1)

civilizației obiectuale — și nu putem face abstracție de acest fapt, cu atît mai mult cu cit bunăstarea materială constituie, așa cum a dovedit-o istoria, condiția evoluției generale a umanității în toate orinduirile și în toate domeniile.

Dar, dacă așa stau lucrurile, dacă progresul material condiționează pe cel al structurilor sociale și al spiritualității umane, dacă el este temelul împlinirii dezideratelor înscrise pe steagul orînduirii noastre, atunci avem datoria să pregătim în acest sens generațiile care ne succed și, prin ele, prin chipul în care le formăm pentru viață, să descătușăm sursele avuției sociale, care rezidă în primul rînd în oameni, în calitatea lor.

Este vorba într-adevăr de o datorie: atît față de societate cit și față de fiecare individ în parte. Ce modificări se vor produce în structura socio-profesională a populației în lumea modernizată, tehnicizată și industrializată de mîine, într-o societate care își propune să lichideze deosebiri esențiale dintre munca fizică și cea intelectuală, într-o țară în plină efervescență creatoare pe toate pla-

nurile — iată esența problemelor cărora trebuie să le găsim soluțiile în practica școlară de astăzi, în așa fel încît cetățeanul de mîine să fie apt să răspundă prin modalități optime îndatoririlor sale față de obște.

Avem un program de modernizare a învățămîntului, s-au făcut și se fac multe lucruri bune; dar acțiunea trebuie revăzută și îmbunătățită în ceea ce privește, mai ales, ritmul ei, încă nu suficient de convingător și de eficient. Se cer invinse anumite inerti și, poate, idiosincrasii unor spirite prea tradiționaliste; procesul urmează a fi definit mai clar și statornicit pe făgașul sigur al unei abordări concrete, practice și pline de răspundere.

În aceste zile din preajma Conferinței Naționale a partidului, cînd conștiințele se cristalizează la lumina marilor țeluri care prefigurează viitorul, găsim în noi, slujitorii școlii, motive mereu mai profunde ale unor eforturi de inovare și perfecționare a muncii pe care am închinat-o societății și dobîndim convingerea stringentei lor necesități istorice.

Știm că stă în puterea școlii românești, a tuturor celor ce au pe umerii lor sarcina de a o duce înainte, să-și sporească contribuția la înfăptuirea programului făuririi socialismului multilateral dezvoltat, înălțării României pe cele mai înalte culmi ale civilizației, culturii și bunăstării și milităm în acest scop.

ÎNVĂȚĂMÎNT, CERCETARE, PRODUȚIE

Documentele de partid din ultimii ani stăruie asupra raportului de un fel deosebit care trebuie să se realizeze între cîteva din factorii de seamă ai progresului rapid și autentic: învățămîntul, cercetarea, producția. Acest raport, sublinia secretarul general al partidului, trebuie avut în vedere cu prioritate atunci cînd e vorba de pregătirea specialiștilor de mîine.

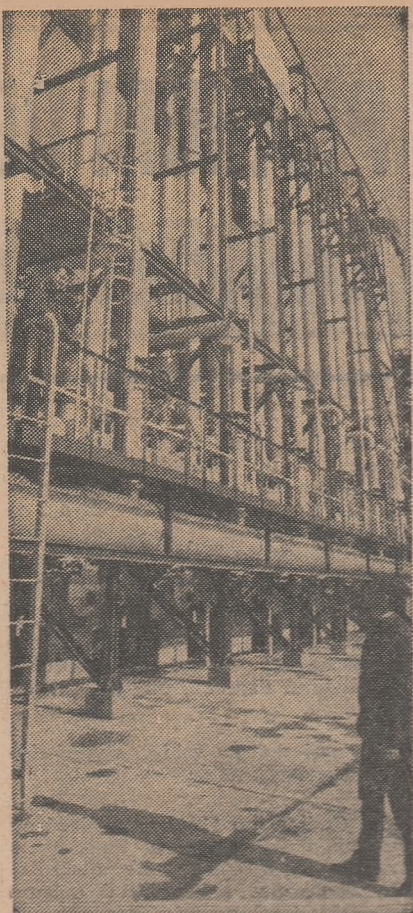
Urînd niște tendințe mai vechi ale școlii noastre — care a acordat o atenție mereu crescîndă cultivării trăsăturilor esențiale pentru constructorii socialismului: creativitatea, originalitatea și independența în gîndire, inițiativa, curiozitatea științifică și setea de cunoaștere — învățămîntul a trecut, în ultimii ani, la realizări substanțiale pentru accentuarea caracterului său formativ prin organizarea coincidențelor lui cu producția și cercetarea.

În pregătirea elevilor și studenților, în sporirea aportului lor și al profesorilor lor la întărirea caracterului științific al producției, la sporirea eficienței acesteia, au avut un rol inestimabil, integrarea tinerilor și dascălilor lor în viața plină de frămîntări, de căutări, dar și de impresionante realizări, din uzine, de pe șantiere și ogoare, activitatea din atelierele școlii, din laboratoare, în centrele de cercetare, din cercurile științifice și tehnico-aplicative.

Incadrarea tinerilor pentru muncă în toată această gamă de forme adoptată la noi cunoaște cifre și rezultate impresionante, de la an la an în creștere.

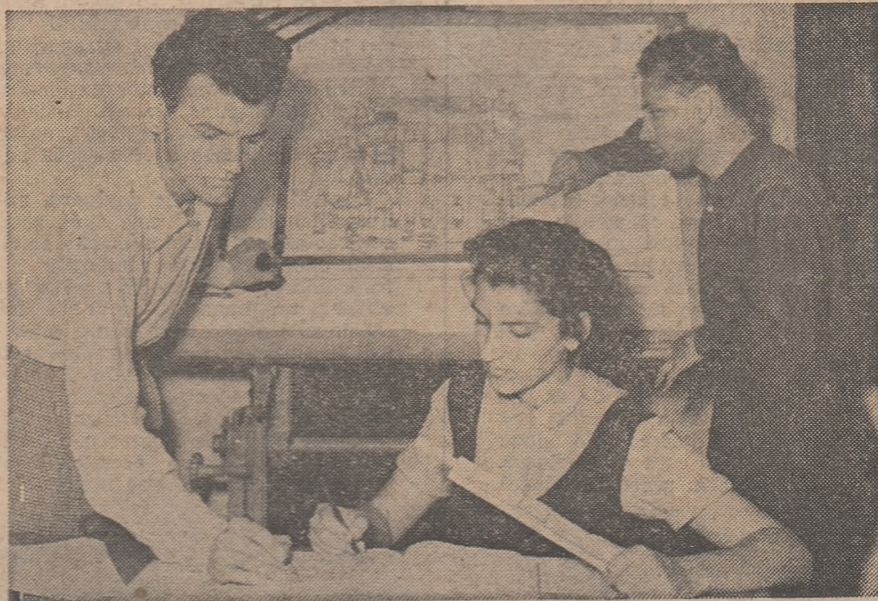
Cîteva dintre ele.

În acest an au lucrat în atelierele școlare 930.000 de elevi din școlile

generale și licee; pe loturile agricole 575.000, în unități economice 210.000. În cele peste 20.000 de cercuri științifice au activat mai mult de 300.000 de elevi și studenți. Iar în cele peste 30.000 de cercuri tehnice, circa 600.000 de elevi și studenți.

Participarea la munca direct productivă s-a concretizat în numeroa-

„Trebuie să pornim în primul rînd de la necesitatea de a considera învățămîntul, cercetarea și producția ca un proces unitar, inseparabil, în formarea specialistului de mîine“

NICOLAE CEAUȘESCU

se aparate, unelte, repere și piese din planul de producție al unor întreprinderi sau necesare pentru îmbogățirea dotării școlilor.

Dar poate că nu întotdeauna numărul și valoarea în lei a produselor ieșite din mîinile elevilor, studenților și chiar a profesorilor lor sînt cele mai semnificative pentru raporturile, de un fel nou, care s-au stabilit între școală și întreprindere. Foarte semnificativ ni se pare faptul că munca direct productivă a elevilor, studenților și profesorilor lor se desfășoară în termenii celei mai înalte competențe. Și aceasta ne-o dovedește numărul mare de inovații și invenții propuse de școală specialiștilor. Iar ca o plăcută particularitate: unele din acestea sînt datorate celor mai mici dintre marii pasionați ai muncii creatoare: elevii și pionierii. „Minitehnicus“ — această vastă competiție a spiritelor creatoare școlarești (de la an la an mai cuprinzătoare: 6.729 participanți în 1970, 9.669 în 1971 și 25.656 în 1972) — a relevat, nu o dată, realizări cu totul originale, care au stîrnit pe drept cuvînt interesul vîrstnicilor (elevul Rădulescu Călin, de pildă, din Roșiori de Vede are două lucrări în studiu la Oficiul de invenții Papazian Radu din București una, ș.a.m.d.).

Cum e și firesc, realizările sînt mai impresionante în învățămîntul

superior. Aici, profesorii și studenții au dedicat producției:

- 576 invenții înregistrate
- 238, brevete de O.S.L.M.
- 31, brevete în străinătate
- 14, premiate la diferite expoziții și saloane internaționale
- 80, aplicate în producție în țară.

Nu puține din aceste invenții au înrunit aprecieri și elogi în foruri de specialitate din țară și de peste hotare, ca acelea semnate de: D. Teodorescu de la Institutul politehnic Timișoara (Medalie de aur, Viena, 1969), dr. doc. Ion Antoniu de la Institutul politehnic din București (Medalie de aur, Nürenberg, 1969), Vitalie Belusov de la Institutul politehnic din Iași (Medalie de aur Viena, 1970), Pavel Babiciu de la Institutul politehnic din București (Medalie de aur, Viena, 1970), Călin Adrian Vasilescu și Ion Ștefan de la Institutul politehnic din București (Medalie de aur, Bruxelles, 1970), V. Harnaj de la Institutul de petrol, gaze, geologie din București (Medalie de aur, Oberhausen, 1970), dr. Kelemen Arpad de la Institutul politehnic din Cluj (Medalie de aur, Bruxelles 1971), Iosif Tripsa și colectiv, de la Institutul politehnic din București (Medalie de aur, Bruxelles, 1972).

Asemenea rezultate au fost și vor fi posibile datorită condițiilor speciale create pentru cercetarea științifică universitară. Căci la noi în țară există: 46 instituții de învățămînt superior în care catedrele desfășoară și activitate de cercetare științifică, 17 unități de cercetare subordonate direct Ministerului Educației și Învățămîntului, 55 unități de cercetare subordonate instituțiilor de învățămînt superior, și anume: 17 centre de cercetare, 5 centre de calcul, 27 laboratoare, 6 stațiuni experimentale.

Învățămînt, cercetare, producție... Un raport care se cimentează spre îmbogățirea personalității umane ce se formează în școală, a competenței specialistului de mîine. Un proces „unitar și inseparabil“ — cum sublinia secretarul general al partidului nostru — în societatea românească de azi, care își propune performanțe superioare în competiția cu celelalte popoare iubitoare de progres.

A. Cosmin

OLIMPIADA INTERNAȚIONALĂ DE FIZICĂ

Luni, 10 iulie a.c., au debutat la București lucrările celei de a VI-a ediții a Olimpiadei internaționale de fizică la care participă reprezentanți din R.P. Bulgaria, R.S. Cehoslovacă, Cuba, Franța, R.D. Germană, R.P. Polonă, R.P. Ungară, U.R.S.S. și R.S. România. La deschiderea festivă a acestei prestigioase competiții școlare, care a avut loc la Conservatorul „Ciprian Porumbescu“ din Capitală, prof. Marieta Sava, director general în Ministerul Educației și Învățămîntului, a urat succes participanților și a subliniat însemnătatea acestor întreceri care au calitatea de a statornici relațiile de prietenie între țări de a prilejui schimburi de experiență, de a promova valori

și talente. Cu aceeași ocazie, în cuvîntul său, acad. prof. dr. doc. Șerban Țițeica, vicepreședinte al Academiei R.S.R., s-a referit atît la greutățile cit și la marile satisfacții pe care le oferă profesia de fizician, la imensul rol al fizicii în științele contemporane.

Prima probă a concursului, caracterizat printr-un remarcabil grad de dificultate — ceea ce a solicitat serios pregătirea și capacitatea concurenților — a constat dintr-o lucrare scrisă în care au fost tratate patru probleme de mecanică, termodinamică, electricitate și optică. După mărturiile organizatorilor, problemele au fost astfel concepute încît să dea concurenților posibilitatea de a proba profunzimea pre-

gătirii lor, spiritul lor de inventivitate, ingeniozitatea. Cea de a doua probă a constat dintr-o lucrare de laborator care a lăsat, de asemenea, cîmp larg de manifestare ingeniozității și îndemînării experimentale a elevilor. capaci-

tății lor de a-și alege metoda de lucru personală.

Despre calitățile acestor probe, ca și despre valoarea întregii competiții, ne-a vorbit și unul dintre profesorii care îi însoțesc pe elevii concurenți. „Problemele — ne spunea prof. Fernando Gonzales Garcia, inspector în Ministerul Învățămîntului din Cuba — mi s-au părut foarte grele. Dar cred că așa și trebuiau să fie, fiindcă aici au venit elevii cei mai buni dintre cei mai buni. Numai niște

probleme cu adevărat dificile le putea da posibilitatea să-și demonstreze inteligența, talentul și capacitatea de creativitate“.

„Pentru noi — adăuga prof. Pierre Legrand de la Liceul Faidherbe din Lille — participarea la această olimpiadă reprezintă o primă experiență competițională care mi-a dat ocazia să înțeleg valoarea și utilitatea contactelor pe care le prilejuiesc atari manifestări.“

Radu Volna

„TRIBUNA ȘCOLII“

Revistă săptămînală editată de Ministerul Educației și Învățămîntului și Unirea Sindicatelor din învățămînt, știință și cultură

Redactor șef: AUREL DRAGOS MUNTEANU